

Tre katter och en hund

De fyras gäng

Ylva Wallström

Ylva Wallström

Möt katterna Jocke, Nisse och Mulle.
Tre starka personligheter i vardagskamp
med Hunden (som faktiskt heter Florrie).
Om det gänget handlar den här boken,
om hur roligt att leva med dem och hur
tråkigt det skulle vara utan dem.

**Tre katter
och en hund**
De fyras gäng

Illustrationer: Peter Wallström

Vi presenterar oss...

Jocke

Första gången jag mötte Jocke var för närmare tio år sedan. Jocke kom för att bo hos oss några veckor medan hans dåvarande matte åkte på semester.

Just då hade vi varken hund eller katt och det kändes lite tomt och tyst. Därför tyckte vi att det skulle bli roligt att ha Jocke hos oss. Jocke själv tyckte däremot att det var en alldeles vansinnig idé.

Han ville inte bo någon annanstans än hemma hos sig.

Så jag måste säga att de där första veckorna vi bodde tillsammans blev ett jättefiasko. Jocke tillbringade dagarna under en soffa och korn bara fram för att äta eller gå på toaletten. I slutet av sin vistelse hos oss tinade han dock upp lite och gick med på att umgås med oss i soffan på kvällarna framför TV:n.

När hans matte kom hem hämtade hon Jocke och tackade oss så mycket för hjälpen. Vi drog en lättnadens suck när han åkte eftersom det inte varit

så roligt att bo tillsammans med en så ledsen och tjurig katt.

Några år senare ringde Jockes matte en dag och frå-

gade om vi ville ha Jocke. Hon tyckte inte hon hade tillräckligt med tid för honom längre och han var ensam alldeles för mycket. Vi hade tursamt nog en tid pratat om att skaffa en katt, så naturligtvis ville vi gärna ta hand om Jocke. Några dagar senare flyttade han in.

Hans första år i vårt hem var svårt för honom. Han tyckte inte om att bo på landet, hunden var hemsk och det stora huset skrämmande. Efter att ha bott i en etta på sjätte våningen i hela sitt liv, var det mycket nytt att vänja sig vid.

Vi försökte göra omställningen så lätt för honom som vi bara kunde och till slut upptäckte han att livet på landet trots allt inte var så dumt.

Nu är han en trettonårig kattherre i sina bästa år. Hans stålgrå päls är fortfarande lika blank och den vita kragen och tassarna oklanderligt vita. Han har lärt sig jaga möss i gräset, klättra i träd och älskar att ligga på trappen i sommar-värmen. Han är det mest värmetåliga djur jag någonsin träffat på och blir aldrig för varm. Han kan ligga i solen eller under den stekheta braskaminen. Det nästan ryker om hans päls, men det bekommer honom inte ett dugg. Han är

åldermannen i gänget och har varit med och fostrat allt från kaninungar till hundvalpar och kattungar. Han är klok efter ett långt liv och förivrar sig sällan numera. Värdigt skrider han omkring i vårt hus och håller ordning och reda på oss alla.

Nisse

En kylig morgon i slutet av september året efter Jockes inflyttning hos oss gjorde hunden ett riktigt fynd i trädgårdens enda blomsterrabatt. Där bland höstfloxen satt en liten, mager och sjuk brunrandig kattunge.

Hunden, som ju älskar allt smått, blev alldeles till sig över den lilla sötnosen. Kattungen, som döptes till Nisse, var däremot inte lika förtjust, utan förstenad av skräck för den stora svarta varelsen som luktade och puffade på honom.

När jag fångade in honom spottade, fräste och klöste han vilt och lyckades nästan smita ifrån mig. I ett sista desperat försök att komma loss bet han mig i tummen så blodet sprutade. Vårt första möte kunde således ha varit bättre, men efter hand blev vi de allra bästa vänner.

Nisse bodde först några dagar i källaren, bakom tvättmaskinen. Han fortsatte att spotta och fräsa så fort vi kom i närheten av honom. Maten jag ställde fram försvann dock med blixstens hastighet och i ensamheten där nere gick han också mycket fint och ordentligt i den toalettlåda jag satt fram till honom.

En dag tyckte jag det var dags för oss att bli lite närmare bekanta. Skulle det bli något av det antog jag att det var jag som fick ta initiativet. Så jag stack in en behandskad hand bakom tvättmaskinen och drog fram det ilskna lilla knytet.

När jag hade suttit med honom i knät en stund slappnade han av och efter drygt en timma låg han spinnande kvar när jag släppte honom.

Nisse flyttade upp i köket och bekantade sig med både hunden och Jocke, som blev som en pappa för honom. Det tog lång tid innan han hämtade sig efter sin olyckliga och fattiga barndom. Han kurerades med stärkande mediciner och massor av avmaskningsmedel. Efter drygt ett halvår hade han tagit igen det mesta och fövandlats till en slänig men blankpälsad och välbyggd tonåring. I dag är han en verklig skönhet, stor, kraftig, med en fantastiskt vacker brunrandig päls. Han är vår gentlemannakatt, den prydligaste och skötsammaste man kan tänka sig.

Han och jag har utvecklat ett mycket speciellt förhållande. Jag änden enda han riktigt litar på och som han tyr sig till i alla väder. Ropar jag på honom svarar han alltid och på hans svar kan jag förstå vad han

säger: om han är på väg hem, sitter i knipa eller har hittat något intressant och kommer om en stund. Ropar husse sitter han knäpp tyst, oavsett vad han håller på med.

Han finns nästan alltid i min närhet och vet för det mesta vad jag tänker.

Mulle

En sensommardag för fem år sedan föddes Mulle under grannens trapp. Hennes mamma var en halvild katta som gick hos oss i flera år och som födde alldeles för många ungar (varav Nisse också var en). Mulle var hennes sista unge, eftersom vi därefter fångade in honkatten och lät sterilisera henne. Hon levde sedan i många år som egen utekatt. Mest bodde hon i grannens garage där hon hade en bekväm sovplats och där fick hon också mat. Men hon rådde sig alltid själv och lät ingen sätta sig på sig. Med tiden blev hon gammal och krafterna tröt, och när vi tyckte det var dags lät vi henne stilla somna in.

Mulle frodades i åtta veckor under grannes trapp och överöstes med moderskärlek och mat. Vilket lade grunden till hennes korpulens och gjorde henne

gräsligt bortskämd. Jag försökte umgås lite med henne varje dag för att hon skulle bli tam och när hon flyttade in hos oss tog hon det mycket bra.

Mulle var min första ”riktiga” kattunge, som tam och frisk snart busade runt i vårt hus. Hon älskade att hänga i min stickning och att välta ner blommor.

Jocke blev förstas överförtjust över att en liten kattunge flyttade in hos oss - ända till han kom på vilken liten argbigga det var.

Som lillungen hos oss har Mulle fortsatt vara ganska

bortskämd. Hon kör rätt hårt med sina två kavaljerer, Jocke och Nisse, som för det mest tar hennes dåliga humör med upphöjt lugn, men då och då tröttnar de och läxar upp henne.

Hon värderar sig själv mycket högt, vilket gör henne till en mycket egensinnig dam som lätt blir sur och vrång. För det mesta är hon sig själv nog och har tillbringat en stor del av sitt liv i ensamheten i vår källare. Någon kelkatt är hon inte. Det där med att gosa och mysa i mattes knä har hon aldrig förstått tjueningen med.

Till vår glädje har hon det senaste året genomgått något av en personlighetsförvandling och kan i dag vara riktigt gullig och vänlig. Men hennes gröna ögon blixtrar snabbt till i det svarta ansiktet och då är det fara på färde. Det har vi alla lärt oss och backar gärna några steg när Mulle ilsknar till. Hon har fortfarande en ganska lustig kroppsform, med mycket kropp och korta ben. Hon är lite satt och känns helt annorlunda att bära än andra katter. Hon är hård och stel, inte alls slänig och mjuk som Jocke och Nisse.

Hunden

Det var inte alls meningen att vi skulle ha hunden. Vi

hade redan en hund, av samma ras, och tyckte att det räckte, men så visade det sig vara så sorgligt att den hunden hade grava fel på sina höftleder. Så då fick vi hunden på garantin liksom. Den ”gamla” kunde vi ju inte slänga ut för det, utan hon fick hänga med så länge hon orkade. Det var ett svårt beslut att fatta den dag då vi märkte att hennes bakben inte längre orkade med.

Hunden växte upp med sin ”storasyster”, varför vi naturligtvis oroade oss en hel del för hur hon skulle ta det att bli ensamhund.

Av hänsyn till hunden förlade jag den hemska dagen för veterinärbesöket till den första på min semester. Jag tog ledigt i fyra veckor för att kunna vara med hunden, muntra upp henne och hålla henne aktiverad så att hon inte skulle sörja för mycket.

All oro visade sig vara helt onödig. Hunden älskade att vara ensamhund från första ögonblicket. Inte en enda gång märkte jag att hon saknade den ”gamla”.

Hunden lade sig genast på yttertrappan och tittade ut över sin alldeles egna trädgård och suckade lyckligt.

Många gånger har vi funderat på en hund till, men alltid kommit fram till att hunden nog inte skulle gilla

det. Hon vill vara vår hund utan konkurrens av en artfrände, och då får hon det.

Med bästa vilja i världen kan jag inte säga att hunden är den intelligentaste av hundar, men hon är absolut en av de snällaste och gladaste. Hon tänker inte så mycket, utan är mer för att handla. Blir hon glad finns inga gränser för glädjen och blir hon ledsen är hon helt tillintetgjord och gräver lätt ner sig i djup depression.

Jag kan inte heller säga att hon är den vackraste av sin sort. Hon är en howavart, i hennes fall en sådan som är svart med bruna tecken. Det är en mycket

vacker färgteckning. Det är bara det att hunden fick liksom inte hela teckningen. Hon är nästan helt svart och har bara lite sotigt bnuna strån på tassarna. Dessutom är hon kohasig bak och utåttåad fram. Men vad gör det, för vår del får hon se ut precis hur hon vill för hon är i vilket fall som helst den bästa hunden i världen.

I fon gjorde en tidig och kortvarig karriär på hundutställningarna. I ungdomstiden var hennes brist på brunt inte ett så stort fel, alla trodde mer brunt skulle komma, så hon vann stort på sin glädje och frimodighet. Och det tycker jag är bästa sätt att vinna.

Hunden står egentligen med det anrika namnet Santoshofs Florinne, men kallas till vardags för Florrie rätt och slätt.

Matte

Ända sedan jag var mycket liten har djur varit mitt stora intresse och en del av mitt liv.

Mina första biologiska upptäckter gjorde jag redan som ettåring. Vår dåvarande hund, en stor blandras med mycket sankt bernhard i sig, lärde mig att hundar kräks om man hoppar på deras magar. Chiquita,

som hon hette, passade mig mycket noga och fann sig snällt i min ofta omilda behandling. Själv kommer jag naturligtvis inte ihåg episoden då jag hoppade på den stackars hundens mage, men min mor påminner mig då och då om den pinsamma händelsen.

Mitt första djurminne handlar om en tax, som ersatte den blida Chiquita. Taxen och jag hade väldigt roligt tillsammans i sandlådan där hon grävde lika frenetiskt som jag.

Under årens lopp har alla de sorters smådjur passerat mitt liv. Mina föräldrar måste anses vara av ett sällsynt segt och tåligt släkte.

Sitt livs misstag gjorde de nog när de introducerade det första marsvinet. En något till åren kommen marsvinsherre som jag fick överta efter min moster. För mig var han världens vackraste, men när jag nu mer objektivt tittar på bilderna av honom ser jag ett något luggslitet litet djur med en konstig gråskär färg.

Marsvinet levde inte så länge, marsvin gör inte det. Han efterträddes av vita möss, hamstrar, nya marsvin, kaniner, akvariefiskar, grodyngel, undulater, kycklingar, tama fjärilar och diverse mer eller mind-

re döda djur som jag hittade i naturen och tog hem för att rädda. Min mors fasa när jag kom hem med en mycket död sork inlindad i min vita, mjuka anoramössa, går inte att beskriva.

Det är inte lätt att förstå det här med döden när man är liten. Det kan ju vara så att det lilla krypet bara sover.

De vita mössen blev av skäl som jag nu förstår inte så långvariga i huset. I affären lovade man mig att det var en flickmus jag bar hem till flickmusen jag redan hade hemma. Så mycket hade jag lärt mig att mamma inte tyckte om att jag hade pojkar och flickor i samma bur även om jag oftast tyckte det var mycket roligare.

Honan visade sig förstås vara en hane den dagen då musbeståndet utökades med tolv stycken skära, hjälplösa ungar. När dessutom minst en mus alltid var på ryggen fick mamma nog.

Hundar fanns det alltid i huset, men jag räknade aldrig med dem. De var ju inte mina egna, de vara mammas och inte spännande nog. Jag vallade därför i stället alla grannskapets hundar. Otaliga var de gånger då jag släpades runt kvarteren efter en glad

jättehund som fått löptik eller katt i näsan. Någon egen hund dröjde det innan jag fick. Där var mina föräldrar benhårda. Ingen hund förrän jag kunde ta ansvar för den själv.

När jag var tretton ansågs jag äntligen mogen nog för en egen hund. Redan som sexåring hade jag bestämt vilken ras det skulle vara, en afghanhund. Mina föräldrar kämpade tappert emot och försökte övertala mig att godkänna en mer lättkött hund. Men efter att jag tillbringat hela sommaren hos släktingar utomlands gav de med sig.

Afghanhunden gjorde sin entré och följde mig under tretton år. Hon orsakade mig många bekymmer med sitt lustiga humör och alla andra egenheter hon skaffade sig, men hon var trots det min bästa kompis i många år. Hennes omdöme om människor var osvikligt. Den bekantskap hon fördömde var inte värd att odlas.

Efter hennes död följde två år då jag inte ens hade en undulat, men jag hade förstås akvariefiskarna.

Jag hade flyttat hemifrån och det tog några år innan jag lyckades passa in ett nytt hundköp. Flisan kom in i mitt liv och hon följdes av Florrie, katterna Jocke,

Nisse och Mulle och samt av diverse höns, ankor, kaniner och hästar.

Det är om några av de djuren den här boken handlar, om hur roligt det är att leva med dem och vad tråkigt det skulle vara utan dem.

Huggsexa

Jag sitter ofta hemma och arbetar, vilket de fyra gäng – Jocke, Nisse, Mulle och hunden – uppskattar mycket. De gillar att ha sin matte hemma. Arrangemanget fungerar bra, men det kan ha sina sidor att utföra sitt arbete bland de glada och inte så där väldigt väluppfostrade djuren.

En dag ringde f d verkställande direktören vid ett av Sveriges större företag. Jag utför en del skrivarbete för denne äldre gentleman, som är betydligt mer välpolerad än mina djur. Vid just det här tillfället satt jag och åt lunch och läste tidningar samtidigt som jag schasade undan djuren, som alltid hyser ett enormt intresse för min mat.

När direktören ringer blir jag gärna lite stressad på grund av hans alltid lika vänliga och artiga uppträdande. Hastigt svalde jag tuggan jag hade i munnen och plockade fram mitt allra bästa sätt. Sålunda valde jag att inte nämna min lunch.

I samma ögonblick som jag reste mig från bordet för att lyfta telefonluren, som finns någon meter däri-

från, kastade sig de fyras gäng över min lunch. Så gör de alltid om någon är dum nog att lämna matbordet innan avslutad måltid.

Med ena benet försökte jag fösa undan dem och rädda de sista matresterna åt mig själv. Samtidigt försökte jag låta obesvrad i telefonen, vilket blev svårare och svårare ju längre samtalet pågick. Jag försökte göra nödvändiga anteckningar på de kuvert och andra pappersbitar som alltid finns vid telefonen. (Telefonblocket, som ju ska finnas där, är vanligtvis på utflykt någon annanstans i huset.)

Dessa akrobatiska övningar började påverka min andning vilken blev alltmer flåsande. Situationen blev allt besvärligare. Det verkade löjligt att nu påpeka att jag höll på att äta lunch och fjolligt att berätta sanningen:

– Ursäkta, hunden och katterna håller på att äta upp min lunch, kan ni vänta medan jag räddar den?

Det visade sig att jag måste byta till telefonen i mitt arbetsrum eftersom de nödvändiga papperna fanns där.

Nu gjorde jag det andra misstaget. Jag lade telefonluren vid sidan av telefonen i köket och sprang snabbt upp till arbetsrummet, lyfte luren och fortsatte

samtalet. Detta innebar att under resten av samtalet med direktören kunde vi bägge höra djurens härjningar på köksbordet. Alla ljuden förstärktes i luren och jag hörde exakt när hunden rev ner tallriken på golvet, krasch! följt av makrillburken, bestick och glas. Med jämna mellanrum morrade hon åt katterna som fräsande försvarade sig och den godbit de funnit. Allt detta till köksklockans våldsamma tickande.

Den väluppfostrade direktören låtsades som ingenting, men stakade sig emellanåt vid speciella ljudtoppar. Jag blev alltmer full i skratt, samtidigt som jag svor ve och förbannelse över mina vänner i köket.

Efter några minuter, som kändes som en timme, avslutade vi samtalet och jag rusade ner i köket för att läsa lusen av tjuvarna. De hade då avslutat måltiden och var fullständigt oförstående till mina svordomar.

Jag undrar så vad direktören trodde om mina hemförhållanden? Hövlig som han är har han aldrig frågat, och jag har efter detta samtalet aldrig gjort samma misstag. Numera lägger jag mycket noga på telefonluren innan jag byter telefon, hellre får samtalet brytas än jag ännu en gång ska tvingas lyssna till djurens plundring av köksbordet till ackompanjering av den käckt tickande väggklockan.

Morgonterrorister

Morgnarna med de fyras gäng är något alldeles extra. Jag vet aldrig riktigt vad jag ska vakna till. På vintern är det ganska lugnt, eftersom de då alla fyra är ena riktiga sjusovare och i alla fall snusar tills väckarklockan ringer. Våren och sommaren är jobbigare. De kliver då upp med solen och är otroligt morgonpigga. Då bryr de sig inte om klockan, utan anmäler sitt intresse för frukost långt tidigare. Att stå emot deras tomma magar någon längre tid är omöjligt.

Vissa tider under årets ljusa del är jag fullständigt utmattad och lider av konstant sömnbrist. Hunden sätter igång vid fem-sex, ja, ibland till och med vid fyra-tiden och eftersom min mest aktiva tid på dygnet infaller mellan kl 22 och 24, så blir det inte så många timmar över för min sömn.

Hunden bryr sig inte om vilket. Det är morgon, en ny härlig dag har börjat, och hon är hungrig. Hon hoppar upp på och ner från sängen, omväxlande med att flåsa och gnälla mig i öronen. Katterna följer hennes exempel och gör vad de kan för att få mig ur sängen.

Nisse smyger upp till min kind och smeker den försiktig med en sidenmjuk tass. Jocke trampar energiskt på min mage, medan tjocka Mulle mest tittar på spektaklet.

Husse bryr de sig aldrig om. Han får sova när och hur mycket som helst, för det är ju inte han som fixar maten. Det är bara för mig att stiga upp. De fyra morgonmarodörerna ger sig inte förrän de har fått sin frukost. Då brukar de snabbt falla i sömn igen.

Så fort jag sätter mina fötter på golvet är de med på noterna och med svansarna i vädret springer de förväntansfullt före mig nerför trappan. Vi samlas först i badrummet där var och en gör toalett. ja, hunden är med mest bara för att det är så kul att trängas med oss andra.

Det är mycket kel och prat på morgnarna. Alla är på gott humör. Jag är nog den som har svårast att hålla humöret uppe. Tidiga morgnar är egentligen ingenting för mig.

Katterna slingrar sig nu runt benen på både mig och hunden. Det gäller att hålla koll på dem medan frukosten plockas fram. De är duktiga på att sätta krokben för mig. Mer än en gång har jag stått huvudstupa

in i skafferiet eller kylskåpet.

När alla har fått sin mat lägger sig lugnet åter över huset och jag läser tidningen och får min kopp te. Då börjar också jag kunna se lite mer positivt på den nya dagen.

Nu flyter förstås inte alla morgnar lika bra.

De fyras gäng är ibland väldigt aktiva även under natten. I det tysta kan en hel massa saker förändras i vårt hus och på morgonen kliver jag då rätt upp i resultatet av deras öv-ningar. Det kan vara sopor över hela köksgolvet, alla blomkrukor i vardagsrummet ligger upp och ner i soffan, Jocke har mått dåligt i hela badrummet eller ytterdörren har stått öppen och det har regnat in.

Men det kan vara värre. En morgon vaknade husse och jag och trodde att kriget hade kommit till vårt sovrum. Projektilerna ven omkring tillsammans med djuren och mitt i allt detta for vi upp ur sängarna. Med hjärtat i halsgropen och utan en vettig tanke i huvudet försökte jag se mig omkring och få grepp om situationen. När jag tittade på husse var han blodig i ansiktet och svart i ögonen. Det hela visade sig inte vara så allvarligt. Det var bara så att hunden

hade hoppat ner från sin plats i min säng. Hon råkade då skrämna Nisse som från sovrumsbyrån hoppade ner på golvet. Oturligt nog rev han med sig min lilla samling av träaskar och duken de stod på. Det var de askarna som for som kanonkulor runt våra huvuden. Jocke blev rädd för dem och rivstartade – tvärs över husses panna – för att sätta sig i säkerhet.

En sådan morgon är det inte förrän efter den första koppen te som mitt hjärta lägger sig till rätta igen.

De fyras gäng har däremot aldrig några problem att hämta sig efter dylika äventyr och äter lika ivrigt som vanligt sin frukost och somnar sött efter den.

Ordningsmannen

Jocke har utsett sig själv till ordningsman i vår familj. Han har tagit som sin uppgift att se till så att vi håller oss lugna och inte ställer till med för mycket oreda. Han tycker förstås att vi allihop är ena riktiga drumlar som inte tar hänsyn till hans behov av lugn och ro. Det ska vara tyst och stilla i huset, inget stimmande och glammande, för Jocke är en mycket känslig katt.

Med ett missnöjt uttryck i det lilla grå ansiktet sitter han på köksbordet och ber oss vara tysta och hålla oss lugna. Ju högljuddare vi är desto mer måste han ta i och ibland tvingas han ryta som ett lejon åt oss. Då blänker hans huggtänder oroväckande vita i gapet.

Mina göromål i huset följer han noga. Han inspekterar bäddvingen på morgonen, kontrollerar att jag sköter disk och tvätt ordentligt. När något inte är som det ska talar han om det för mig och ser till att jag bättrar mig. Inget slarv här inte.

Han hjälper mig också att leta när någon av de fyras

gäng saknas och för det mesta hittar han den vi söker.

Varje dag kollar han noga att kattkompisarna håller sig rena och prydliga. Tycker han att de har missat något rättar han snabbt till det med några lätta drag med tungan.

När det gäller hundens hygien har han gett upp. Hon är en oförbätterlig snuskpelle som inte ens Jocke orkar bråka med.

När jag lagar mat sitter han ständigt på köksbordet (det är hans favorittillhåll) och kommenderar oss andra.

- Gå och lägg dig, fräser han till hunden som stöjar på golvet
- Mulle du får inte vara på diskbänken, påpekar han, samtidigt som han fräser åt Nisse som försöker smyga förbi och upp i sin korg.
- Släng hit korvbitarna som blir över! beordrar han mig. När vi inte gör som han säger övergår han till handgripligheter. Med ett välriktat slag drämmer han till hunden när hon passerar bordskanten och gör likadant med vem som än vågar ifrågasätta hans rätt

att bestämma.

Han börjar bli en riktigt sur och grinig gammal hankatt. Han ska hålla alla i herrans tukt och förmaning, men själv får han göra vad han vill.

Han skäms inte för att hoppa upp bland mina matvaror och stjäla någon godbit eller slicka rent en skål. Han ska sova i den korg han för ögonblicket tycker är bäst och skulle någon redan ligga där tränger han snart ur kompisens.

När vi har gäster talar han tydligt om för dem om de råkat sätta sig i "hans" fåtölj och vill han ligga mitt på middags-bordet så gör han det.

Nu skulle man ju kunna tro att Jocke kuvat sina kompisar, men så är det inte alls. De nonchalerar honom helt enkelt. Med en käck ryckning i svansen talar de om att de inte bryr sig om hans kommanderingar och att de visst inte tänker lyda.

Jag är den enda han kan manipulera. Jag lyssnar på honom och försöker hålla honom glad och lycklig och jag är den enda som får dåligt samvete när han inte är nöjd.

En liten fetknopp

Mulle är en tjockis. Hon har alltid varit rund som en boll. Det är genant att ha en så fet katt. Jag vill inte ha tjocka djur. De mår inte bra av att väga för mycket, även om Mulle verkar må alldeles utmärkt trots sitt överviktskilo. Men det är pinsamt att ha en liten fetknopp i huset eftersom jag alltid propagerat för rätt kost i rätt mängd till alla husdjur.

Mulles kroppsform är över huvud taget lustig eftersom hon inte alls är tjock någon annanstans än runt magen. När hon står till hälften gömd bakom en dörr ser hon absolut normal ut, för att efter ett steg framåt förvandlas till en burk med fyra korta stickor till ben. Mulle har nämligen mycket korta ben och ser nästan ut som en tax.

Otaliga är de gånger jag har fått höra utrop som:

- Oj, vilken rysligt tjock katt!
- Ska den svarta katten ha ungar snart!
- Borde du inte banta Mulle lite!
- Att du har en så tjock katt, det trodde jag inte!

Nu är det så att Mulle var fet redan när hon föddes. Hon var nämligen enda barnet och hennes mamma hade mat för en kull på minst fem ungar. Så kom bara Mulle. Vad gör en barnkär kattmamma då? Jo, hon sköter om och matar den enda lilla ungen som om den vore fem.

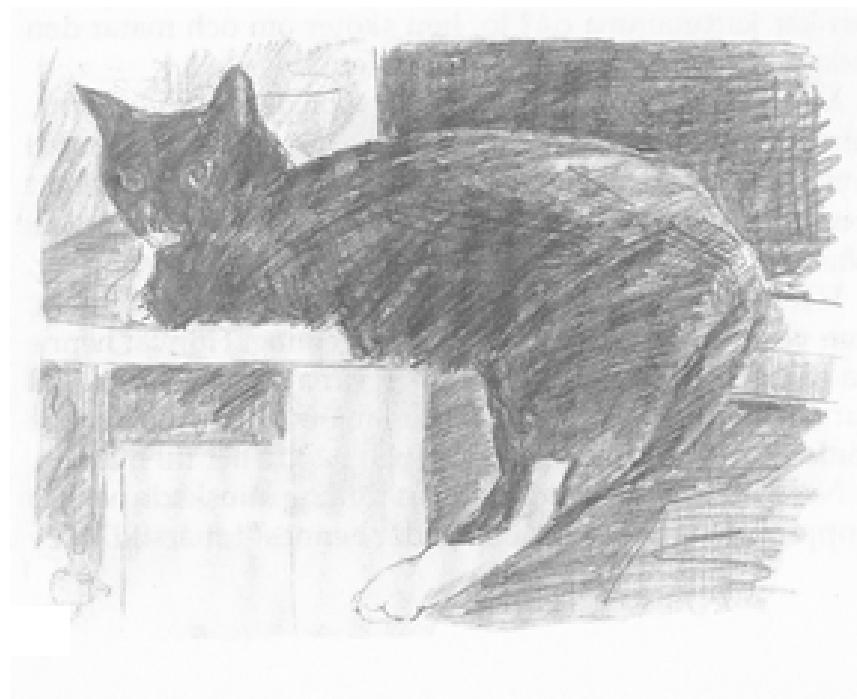
Mulle såg ut som en svart falukorvsbit de första veckorna. När ögonen öppnades och hon så smått skulle börja kravla runt i boet var det fullständigt omöjligt. Hon var så fet att hennes ben inte nådde ner till marken. De små korta benen viftade hjälplöst i luften och Mulle blev liggande där hon låg.

Hennes mamma reagerade inte över Mulles orörlighet, utan verkade fullt nöjd med sin lilla telning. Hon lät hennedia närhelst den lilla gnällde, vilket var alldeles för ofta. Till slut sinade tack och lov mammas mjölk och Mulles mage sjönk ihop så mycket att hennes ben nådde ner till marken. När Mulle äntligen kunde börja röra sig minskade hennes kroppsomfång betydligt, och under hennes "tonårstid" blev hon normalt slank. Men när hon vuxit färdigt och blivit en lugn och värdig kattmamman kom magen tillbaka och blev bara större och större.

Efter många försök att banta henne har jag gett upp. Det är omöjligt att undanhålla Mulle mat. Hon förser sig alltid, på ett eller annat sätt. Hon kan äta vad som helst när hon är hungrig och det är hon jämt.

Vid frukost och middag äter hon glatt både sin egen portion och sina kompisars. Den som lämnar sin skål obevakad om så bara för ett ögonblick har för alltid förlorat födan. Under morgningar ringar och väsningar slafsar Mulle i sig vad som finns kvar. Hon slickar allas skålar och ve den som försöker hindra henne.

Den enda som ibland lyckas tygla hennes matbegär

är Nisse. När han höjer tassen för att slå henne brukar hon backa några steg. Hon blir mäkta sur på honom, men låter honom äta upp sin mat och slänger sig sedan hejdlöst över skålen för att slicka den riktigt ren.

Mulle är tjock och kommer så att förbli. Belåtet vaggar hon fram genom vårt hem, nöjd både med sin kropp och sitt namn. Jag har gett upp alla försök att få henne smalare och anstränger mig nu i stället för att lära mig att ge svar på tal när någon kommenterar hennes kroppsform.

Nisses privatliv

Nisse är det här husets ivrigaste försvarare av privatlivets helgd. Han är inte mycket för att dela sitt privatliv med andra. Han vill sköta sig själv och månar mycket om sin rätt att göra det.

Vissa saker anser han absolut måste skötas i total ensamhet och till dessa sysslor hör toalettbesöken. De ska utföras i lugn och ro, utan nyfikna blickar varken från djur eller människor. Han tolererar inte att någon av de andra väntar utanför lådan. Nej, de ska vänta utanför dörren. Inte heller går han med på att någon av oss människor befinner sig i badrummet samtidigt som han själv är där.

Åtskilliga gånger har han kommit till badrummet för ett toalettbesök när jag varit där inne. Han tittar försiktigt in genom dörren, jamar mjukt och går sin väg. Det betyder att jag ska gå därifrån så fort som möjligt. När jag kommer ut sitter han utanför och väntar på sin tur.

Det allra värsta som kan hända honom är att någon öppnar dörren och kommer in i badrummet när han

redan sitter på lådan. Det är ju inte bara att avbryta besöket när det gått så långt. Han kräver därför av oss alla att vi ska visa hänsyn och noga kolla att det inte är upptaget innan vi öpp-nar dörren och går in.

Därför var hans irritation naturligtvis stor när husse så att säga tog Nisse på bar gärning. Det händer oss alla då och då, så egentligen borde Nisse kunna ha ett visst överseende med husse. Det är ju inte så lätt att se att han är på lådan genom dörrspringan.

Husse öppnade dörren och hann sätta en fot i badrummet innan han upptäckte Nisse i lådan. Våra lådor har nämligen rökfärgat tak och är i sig ganska privata.

Nisse tittade förebrående ut genom ingångshålet och husse retirerade omedelbart. Generat backade han ut ur badrummet och lade igen dörren, men lämnade en smal springa så att Nisse skulle kunna komma ut när han var klar.

Vi hörde efter en liten stund Nisse skyffla omkring gruset i lådan och visste att nu var han snart färdig. Snart är kanske fel att säga, eftersom ingen av våra katter är så noga med lådan som Nisse. Han gräver och gräver. Det ska vara rent och snyggt när man

lämnar den. Det skulle inte skada om de två andra tog lite lärdom av hans renlighet.

Till slut var han i alla fall nöjd med resultatet och betraktade toalettbesöket som avslutat. Med stolta steg skred han ut ur badrummet. De stora ögonen tittade mycket stint på husse som snällt väntade på sin tur.

–Jag förlåter dig denna gång, sade Nisse, men gör absolut inte om det. Tänk om jag skulle komma drällande in på toaletten när du sitter där. Så gör man verkligen inte, lite stil och finess om jag får be!

Som en engelsk lord skred han så vidare genom hallen och ut i köket. Lika perfekt som vanligt, inte en smutsfläck eller ett morrhår på sned.

Jag tror ibland att Nisse egentligen är alltför fin i kanten för att bo hos oss. I alla fall kan han konsten att få oss alla att känna oss som riktiga tölpar.

Godisdags

Vi har en liten kvällsceremoni, gänget och jag. Det har blivit så därför att jag vill ha mina fyra djur inne på nätterna. På dagarna är de ute och springer i trädgården, men till kvällen måste alla samlas och räknas in.

Under dagarna patrullerar hunden med jämna mellanrum längs staketet och kontrollerar att ingen inkräktare har trängt in på hennes område. Dessemellan ligger hon på rygg på gräsmattan och solar sig när tillfälle ges, kryper in under buskarna vid uteplatsen om det blir för vanast eller ligger i hundkojan och glor när det regnar.

Katterna rör sig i tre olika zoner runt huset. Locke, den gamle, har det största reviret. Det sträcker sig ut över vårt staket och över ödetomten, ända ut i skogen. Där smyger han runt på dagarna och upplever många spännande äventyr.

Nisse, den perfekta gentlemanen, hoppar över staketet in på ödetomten och nöjer sig med att uppleva sina äventyr där. Han smyger i gräset och låtsas att han är en tiger i den indiska djungeln. Han är vild och farlig.

Mulle, den kortbenta lilla fetknoppen, går inte längre än nedanför yttertrappan. Hon sitter på nedersta trappsteget och tittar på världen. Ibland smiter hon in under buskarna vid sidan om, eller gömmer sig längst inne i mörkret under trappan.

Så tillbringar de dagarna, de fyras gäng. Den enda som bryter rutinerna är hunden som då och då sviker sina sysslor och följer med mig till stallet, affären eller bru kshu ndklubben. När hon kommer hem efter sina utflykter missar inte de tre övriga att förebrå henne hennes trolöshet. De nonchalerar henne, sätter nosarna i vädret och stoltserar förnämt förbi henne och hälsar inte förrän hon bett om ursäkt och med svansviftningar och små skutt förklarar hur ledsen hon är. Men matte ville ju... Då pussas och kelas det en stund innan var och en återgår till sina respektive sysslor.

Till kvällen när alla ska samlas vill det till en hel del list föratt locka in gänget. Varma sommarkvällar är det extra svårt. Därför har vi varje kväll godisutdelning efter hundens kvällskissning. Godisutdelning är fint, de tycker de allihop. Det är bättre än att ligga i gräset och lukta på en konstig skalbagge.

– Mulle, jocke, Nisse, ropar jag på trappan. Hunden

behöver aldrig kallas in, hon hör när jag öppnar godisburken och står redan på trappan när det är dags.

Mulle som är närmast kommer genast springande upp för trappan och intar sin godisplats på spisen. Snart följer Jocke som är den snabbaste av de tre. Han hoppar upp och sätter sig på diskbänken. Bägge talar skrikande om att de vill ha sitt godis nu, inte vänta på Nisse. Han är lite lugnare av sig, rör sig smidigt och välavvägt och förivrar sig aldrig. Till slut kommer han, hoppar vigt över staketet och flyter upp för trappers. I köket besätter han köksbordet, det är hans godisplats.

Nu är alla samlade i köket. Då stänger vi ytterdörren och kollar källardörren. Godisutdelningen kan börja. Katterna skriker nu taktfast: Godis! Godis! Godis! Och hunden dansar runt på golvet. Alla får nu sin torkade fisk, små för katterna och större för hunden.

Det knastrar och knakar när de fyra tuggar i sig de eftertraktade bitarna. Sedan lägger sig lugnet över huset. Alla söker upp sina sovplatser. Hunden går en sista runda genom huset, suckar sedan och rullar ihop sig på kuddarna bredvid min säng.

Mer social än lydig

En gång i tiden var det meningen att hunden skulle bli min första lydnesschampion. Förväntningarna på henne var enorma. Hon skulle bli en superhund på lydnessplanen.

Redan som fyramånadersvalp visade hon fantastiska ta-langer på brukshundsklubbens valpkurs. Vilken stjärna jag hade hittat! Hon utvecklades väl. Vi klarade en tredjeplats vid nybörjarkursens avslutning och mina förhoppningar visste inga gränser.

Så startade vi i den första tävlingen. Den började som det brukas med platsliggning i grupp. Hunden lade sig snabbt och tveklöst. Stolt lämnade jag henne med bestämda steg. Då svischar något svart förbi mig, vänder och ställer sig framför mig. Det var fyrtio poäng som stod där! Hunden hade rest sig och lycklig stod hon nu och tittade på mig.

Sedan var hon som förbytt och gjorde ingenting rätt.

Vi kämpade oss igenom hela tävlingen och fick slutligen den oförsämda kommentaren från domaren att ”man mås-te träna innan man ger sig ut på täv-

ling-. Som om vi inte hade tränat!

Nu har jag lagt championplanerna på hyllan. Det är inte roligt att gå fritt följ med hunden lufsande fyra meter efter mig. När jag hör publiken börja fnissa vet jag att hon sitter och kissar, har lämnat planen eller står och kelar med någon av åskådarna. Vid inkallning sitter hon kvar - bergfast. Inte förrän jag är högröd i ansiktet och har börjat tugga fradga reser hon sig lugnt och släntrar fram till mig. Med en suck sätter hon sig vid min sida.

När hon ska stanna kvar ensam är hon som fastklistrad vid mig. Då kan hon med ens inte klara sig utan matte.

Ena sekunden nonchalerar hon mig fullständigt, bryr sig inte ett dugg om vad jag ber henne om, för att i nästa sekund slänga sig på marken och låtsas att jag regelbundet brukar slå henne sönder och samman. Hennes skådespelartalanger kommer väl till pass.

Andra hundägare undrar då tyst vad jag egentligen gör med min hund när ingen ser. Till deras stora förvåning far hon plötsligt upp och med svansen i vädret försöker hon självsäkert lura mig att leka.

Hon vill inte hoppa hinder. Jag hoppar före henne,

lyfter henne över hindret, lockar med godis och gör roliga grima-ser, men inget kan få henne att hoppa. Mina föreställningar var mycket populära bland kurskamraterna. Hunden brukar däremot tröttna på mig och då hoppar hon!

Jag och hunden kämpade oss igenom fem kurser innan jag förstod att vi varken skulle bli lydnesschampions eller brukschampions. Vi slutade träna och ägnar oss nu åt att titta på andras lydiga hundar. Hunden trivs bäst på åskådarplats där hon kan umgås med hundar och människor. För hunden är den sociala biten viktigast.

Hunden blev gårdshund på heltid. Det gillar hon att vara. Numera går hon aldrig någonstans utan sin matte. Hon kommer alltid när jag kallar och hon sover middag i hundkojan. Detta är livet, säger hon, där hon ligger i kojan och håller koll på trädgården.

Storviltjägare

Jag hittade en död mus i hallen en morgon. Döda möss är i och för sig något jag borde vara van vid när jag nu bor tillsammans med katter. Men döda möss i hallen på morgonen gör mig avogt inställd till mulmördarna flera timmar.

Musen låg gömd under en flik av mattan, så den skyldige hade i alla fall försökt ta hänsyn till mattes känsliga morgonmage. Hade jag inte genast rättat till mattan hade jag kanske inte hittat musen förrän långt fram på förmiddagen och då är jag tåligare. Nu låg den där i alla fall, väl tuggad och fullt synlig sedan jag vikit tillbaka mattfliken.

De är inga stora jägare mina katter, vilket jag är mycket tacksam över. Fast en och annan mus kommer de dragande med och det är ju inte så illa.

Vi har gott om de små djuren och de blir fler och fler. Det har jag tvingats erkänna, även om jag in i det längsta försökte påskina att det nog bara var några stycken. Och de kanske inte var fler från början.

Den dag en livs levande mus hoppade ur hundmatsäcken i skafferiet när jag skulle fylla matskålen började jag fundera på mulfällor och rovdjur och när sedan en mus hoppade in i min jackärm när jag utfodrade hönsen bestämde jag mig för att vi nog hade för många möss.

Så katterna fick klartecken att sätta igång jakten och vi satte fällor i hönshuset. Femtio möss fick sätta livet till i fällorna och det är många fler än vad katterna har bekvämat sig med att ta. Vad jag vet är fem möss och en sork allt vad de gått iland med.

Ett av deras offer lyckades rymma från sin plågoande och kröp in under skostället i hallen. Där dog den och blev liggande länge. Tills det började lukta gräsligt äckligt i hela huset. Efter mycket sniffande och letande hittade vi den till slut.

När Mulle fångat sin första (och möjligen enda) mus kom hon glatt travande med den för att visa att hon var jätteduktig.

Jag dabbade mig omedelbart. Innan jag hann hejda mig hade jag skrikit åt henne att försvinna ut med eländet. Mulle tvärstannade med musen hängande i munnen och tittade på mig med stora förvånade

ögon. Då förstod jag ju hur dum jag varit. Men det var inget jag kunde göra. Mulle begrep inte när jag sa förlåt, utan hon försvann ut genom dörren och har aldrig mer kommit med någon mus. Vad jag skämdes!

Nisse var flera år gammal innan han tog sin första mus. När han väl utförde dådet var han helt fascinerad av den döda musen. Det var jättekul att kasta med den och som den gode kamrat han är ville han gärna dela leken med någon. Hunden var den som för ögonblicket fanns till hands.

Nisse tog musen och släppte ner den framför hundens nos. Hon snusade några gånger, men var för övrigt helt ointresserad. För att påkalla hundens uppmärksamhet klappade han henne försiktigt på nosen, sedan lekte han en stund med musen framför henne.

– Så här ska man göra, förklarade Nisse för henne.

Men hunden fattade inte vad han ville utan reste sig upp och gick ifrån den påstridige katten, som envisades med att slänga en död mus i ansiktet på henne.

Nisse tittade fundersamt efter henne, så tog han musen och fortsatte leka för sig själv.

De fyras gäng har lite svårt med språket ibland.

Matpassioner

Vem skulle kunna tro att det finns katter som är galna i konserverade champinjoner, potatisskal eller knäckebröd? Sådana katter finns - hemma hos oss. Att hunden äter vad som helst det är inte så konstigt. Hundar brukar ju vara något av allätare, men katter som ska vara så kräsna!

Hos oss har var och en sin egen uppfattning om vad som smakar bäst i hela världen.

När jag en dag öppnade en burk konserverade champinjoner kom förstås de fyras gäng genast springande. De är ju av den uppfattningen att konservöppnaren inte används till något annat än att öppna deras matburkar. När de konstaterat att det var svamp i burken försvann alla utom Nisse. Med uppenbart intresse följde han burken fram till grytan där champinjonerna skulle ingå. Eftersom han tydligen inte fattat vad som fanns i burken gav jag honom en svampskiva. Den slök han genast och började tigga efter mer! Mmm, gott, sa han och spann belåtet. Han åt upp halva burken och får nu alltid

några svampskivor när sådana burkar öppnas.

Jocke är dödsförtjust i knäckebröd. Lämnas brödkorgen kvar på köksbordet är Jocke snart där för att knapra i sig det goda brödet. Mest gillar han riktigt grovt sportbröd, men finns inte detta går det bra med vilket knäckebröd som helst. Det knastrar och sprakar när han tuggar och hela tiden spinner han!

Men Mulle har nog de mest underliga passionerna. Här-omdagen när jag städade hennes korg hittade jag en samling torkade grönsaker. Där låg tre gurkskivor, två tomatklyftor och flera potatisskal. Det var Mullos skafferi jag hittat.

Hon stjälar grönsakerna från vasken. Där hittar hon potatis-skal och diverse grönsaksrener när jag har lagat mat. Begärligt knaprar hon i sig sina fynd, men ibland blir det lite för mycket av det goda och då hamstrar hon resterna i sin korg. Man vet ju aldrig när man blir sugen igen!

Mulle är också mycket förtjust i sockerkaka. För att få en bit sådan kan hon utsätta sig för vilka strapatser som helst. Hon klättrar, smyger och lurar för att norpa åt sig en bit. Om hon då också lyckas stjäla en droppe te med mjölk och socker är lyckan fullstän-

dig. Det är nämligen en annan av hennes laster. Efter min frukost hoppar hon alltid upp på bordet för att kolla om det finns lite te kvar. Hon doppar sin tass i koppen och slickar begärligt i sig droppen som fastnat.

Jocke har en helt annan typ av passion för sockerkakor. Han betraktar dem som varma och mjuka kuddar. En ny-gräddad sockerkaka under en bakduk kan han inte motstå. Den bara måste man lägga sig på en stund. Kakorna brukar sedan bli ganska platta!

Också hunden har sin godispassion. Hon äter nästan allting med samma goda aptit, men det finns vissa saker som hon kan gå genom eld och vatten för. Bananer, helst bananchips, hör till hennes absoluta favoritgodis. En färsk bananbit är alltid smaskens och överträffas bara av bananchipsen.

Första gången hon luktade sig fram till den lækkerheten var när husse låg på golvet framför TV:n och tuggade i sig sådana. Hunden snusade sig ända fram till hans mun och var fullt beredd att stjäla de förförligt luktande chipsen ur husses mun, om han inte frivilligt avvarade några till henne.

Det gjorde förstås husse. Och sedan den dagen

glömmer hon aldrig den läckra smaken. Bara doften av chipsen gör henne alldeles yr och vimmelkantig. Som i trans smaskar hon i sig de knapriga godsakerna och lyckan är fullständig.

Gömma katt

Mulle är väldigt förtjust i att gömma sig. Hon kryper undan på alla upptänkliga ställen och älskar att hoppa fram och skrämmas. Ibland gömmer hon sig där hon inte syns, men det händer att det blir lite fel och hon bara tror att ingen kan se henne.

Till hennes bästa gömställen hör en köksstol, väl inskjuten under bordet. Där gömmer sig Mulle under den nedhäng-ande vaxduken och när någon passerar sticker hon ut en tass och smäller till den intet ont anande människan.

Kommer ingen människa förbi kan hon i stället roa sig med att riva långa, raka revor i vaxduken. ”Pekklon” är vass som ett rakblad.

Ett annat bra gömsle är kökshyllan. Där bland pennor, block, pappersbitar och tidningar kan Mulle gömma sig länge. I timmar ligger hon alldeles stilla för att när någon tittar bland bråten rusa upp och hoppa ner på golvet. Dåligt kattSWtillvanda gäster har varit nära hjärtslag vid sådana tillfällen.

Hennes absolut bästa gömställe har hon i källaren.

Det är riktigt hemligt. Ingen mer än Mulle vet om det. Vi har letat och letat för att hitta det, men aldrig lyckats. Just när vi ska ge upp och konstaterar att hon nog är ute, så sitter hon mitt på golvet i tvättstugan.

Mulle tycker också det är väldigt roligt att gömma sig under hundens liggfäll i köket. Hon kryper under den och tror att hon inte syns. Bullen mitt på fällen är inte alls en katt. På det viset kan man också smyga iväg utan att synas, tror Mulle. Med fällen över sig kryper hon iväg ut ur köket. Hunden blir mycket konfunderad när hennes liggplats sakta försvinner förbi henne mot hallen.

Hunden ser ju inte Mulle under fällen, vilket betyder att hon då och då lägger sig på bullen. Det gillar inte Mulle. Hon blir mäkta sur. Fräsande och klösande kravlar hon fram under hunden, som mycket förvånad tittar på den tjocka svarta katten som kommer från ingenstans.

Det är också roligt att gömma sig under borddukar, sängöverkast, ja, till och med under sängarnas madrasser eller soffans sittkuddar. Man kan även gömma sig i en tvättunne eller en papperskorg. Det går också

bra att försvinna bakom böckerna i mattes bokhyllor eller i ett av köksskåpen.

Mulles passion för kurragömma stärker dagligen mina nerver. Numera reagerar jag inte alls när en katt hoppar fram ur linneskåpet eller lyckligt tittar fram när jag tar en bok ur bokhyllan.

Nej, roligare är det med husets gäster, säger Mulle. Då blir det mer rejäla reaktioner, skrik och sönderslaget porslin. Riktigt lyckat blir det när hon ligger under köksbordet och får in en fullträff just när en kattovan gäst hjälper till att duka av bordet. Det brukar resultera i minst en krossad tallrik.

Var är maten???

Jocke är i mångt och mycket en förständig och intelligent katt, men vissa saker gör honom alldeles vimsig. Då förvandlas han till en obeslutsam virrpanna, som uppför sig helt irrationellt.

Mat hör till de företeelser som han inte riktigt kan klara av. Vid mattiderna blir han alldeles snurrig i huvudet och kan knappt komma ihåg var matskålarna står. Han springer fram och tillbaka, snurrar runt på golvet och är ständigt på väg åt fel håll.

Medan Nisse och Mulle målmedveten springer nerför källartrapper till matskålarna i tvättstugan, rusar Jocke upp och ner fem gånger, försvinner ut i köket och upp på diskbänken. Där brukar han upptäcka att han har kommit fel och rusar ner igen. När Mulle och Nisse redan hunnit äta halva sina portioner anländer en flåsande Jocke. Fortfarande lika förvirrad börjar han äta ur Mullas skål. Det uppskattas inte och Mulle morrar hotfullt. Då lyfter Jocke oroligt huvudet och spanar rätt på Nisse och hans matskål. Han slänger sig över Nisses mat och blir där motta-

gen av en hindrande tass. Nisse morrar aldrig, han bara föser Jocke åt sidan med en bestämd framtass.

Då är Jocke alldeles rådvill och rädd att han inte ska få någon mat. För att hjälpa honom lyfter jag honom då till hans egen matskål. I sitt virriga tillstånd av hunger och stress klarar han aldrig att hitta den själv.

Belåtet smaskar han i sig sina bullar och lugnar sig äntligen.

Allt detta upprepas två gånger om dagen och han är lika vimsig varje gång.

Var är maten? Var är min matskål? Vilken är min matskål? snurrar det runt i huvudet på honom.

Öppna dörrar gör också Jocke väldigt förvirrad. Han måste absolut springa genom en dörr som öppnas. Stänger jag den sedan och öppnar igen kommer han springande tillbaka. Utan minsta tanke rusar han ut om jag öppnar ytterdörren. Där ute vet han inte riktigt vad han skulle göra, utan stannar rådvill på trappen (i värsta fall regnar det). Öppnar jag då igen kommer han lubbandes in, för att åter rusa ut om jag ännu en gång öppnar ytterdörren.

Detsamma gäller källardörren, garderobsdörrar och

skåpdörrar. Åtskilliga gånger har han blivit instängd eller utestängd. Han vimsar ut och in i skåp och garderob, och vid till exempel städdagar blir han alldeles yr i huvudet.

När han springer in någonstans där han inte skall vara går det inte att kalla honom tillbaka. Han är då så virrig att han helt tappat koncepten och inte riktigt kommer ihåg vem han är. Det tog lång tid innan jag lärde mig detta. Jag kallade på honom på alla upp-tänkliga sätt.

Jocke, kom nu, Jocke kom in, kiss-kiss-kiss, men inget hjälpte. Det var mycket lättare än så, bara att stänga dörren igen och så öppna den. Då kommer Jocke springande med detsamma. Sedan får jag förstås passa mig så att han inte springer ut igen, när jag öppnar en annan dörr. Ibland kan vi hålla på så länge. Jag öppnar och stänger dörrar kors och tvärs i hela huset och Jocke han bara springer.

Det är på detta vis Jocke håller sig i form.

Kris och fred

Ibland gör hunden något alldeles oförlåtligt, ja, i alla fall enligt Mulle, Jocke, och Nisse. Det gjorde hon när hon blev sur på Mulle och läxade upp henne! Jocke bevittnade det oförsämnda påhoppet och reagerade genast med att riktigt läsa lusen av hunden.

Det hela började vid hundens matskål. När jag satte ner bunken på golvet fick Mulle för sig att den var till henne, så hon tog några steg mot den.

Detta kunde hunden inte acceptera. Hennes mat är helig och hon tål inga som helst intrång vid matskålen. Nu trampade Mulle över gränsen. Även om det var aldrig så litet. Vrålade kastade sig hunden över Mulle, som genast retirerade upp på köksbordet. Därifrån fräste hon hånfullt åt hunden. Det är inte lätt att kuva en katt.

Jag kommenderade alla att vara tysta och lugna sig, men Jocke som följt händelserna från köksbordet kunde inte hålla truten. Högljutt talade han om för både mig och hunden vad han tyckte. Och det var inte lite det! Avslutningsvis slickade han Mulle på

huvudet, samtidigt som han slängde elaka blickar mot hunden.

Nu hade förstås hela incidenten kunnat vara ur världen, men det var den inte. Katter glömmer inte alltid så lätt!

Under hela kvällen gick Jocke och Mulle och tittade snett på hunden. Då och då fräste de hotfullt åt henne och slog elakt med svansarna.

Hunden, som för länge sedan glömt vad som hade hänt vid matskålen, tittade fundersamt på de ilska katterna men antog aldrig utmaningen till bråk.

På morgonen dagen efter tog jag för givet att hela saken skulle vara glömd. Det händer ju då och då att de fyras gäng kommer ihop sig lite om regler och rättigheter, men det brukar gå över efter en stund. Oftast behöver jag inte blanda mig i och ville inte göra det nu heller. Om de själva kan reda ut problemen blir resultatet alltid bättre.

Som vanligt kom alla med mig ner och efter toalettbesök intog katterna köksbordet i väntan på frukost. Strax efter kom hunden joggande in i köket.

Då, reste sig omedelbart både Mulle och Jocke. Med krökt rygg och svansarna som rakborstar rätt upp i

vädret morrade de åt hunden. Vi har inte förlåtit dig ännu, sade de och stämde sedan upp en eldig kampsång.

Hunden tittade förundrat på dem och konstaterade att de nog tappat förståndet men stelnade sedan till och mullrade lite.

Hastigt gjorde jag i ordning kattmaten. Nu var det nog bäst att sära på hund och katter ett tag. Snabbt lockade jag med mig katterna ner i källaren. Där åt de i lugn och ro och ägnade sedan dagen åt friluftaktiviteter.

På kvällen kom de in alla tillsammans. Med stolta steg passerade de alla tre nära förbi hundens matskål, som då redan var tom. Så vände Mulle om. Med stela ben närmade hon sig hunden. De tittade spánt på varandra. Luften vibrerade omkring dem. Skulle de ha ännu en uppgörelse?

Men Mulle hade tröttnat på bråket och ville ha fred. Mjukt strök hon sig runt hundens ben. Hunden viftade glatt på svansen och luktade som vanligt Mulle där bak.

Nöjda och belåtna med att krisen var över tågade de tillsammans ut i köket för att i endräkt kolla om något ätbart fanns kvar på köksbordet.

Teaterapan

Ibland tror jag att hunden i huset har hamnat på helt fel plats i livet. Hon är nämligen en alldeles sagolik skådespelerska och borde ha utvecklat sina talanger på någon av våra större teaterscener.

Under årens lopp har jag lärt mig att hantera hennes föreställningar. Jag spelar med så att hon inte blir ledsen och berömmar hennes enastående talang, men tar inte längre allt hon hittar på så allvarligt.

En gång i tiden blev hennes teaterambitioner lite för bra. Den gången hade hennes utspel inga gränser. Hon kunde ha konkurrerat med Greta Garbo i Kameliadamen.

Några dagar före jul det året fick hunden ont i höfterna, och hon tillhör en ras där höftledsfel inte är alldeles ovanligt. Hon blev mycket sjuk, kunde inte röra sig, gnällde när vi klämde på henne och ville inte stödja på något av bakbenen. På några timmar försvann hela hennes livsglädje. Döende låg hon i hallen. Med tom blick tittade hon slött på oss som satt i köket och var bekymrade. Ett samtal till djur-

sjukhuset gjorde oss inte lugnare.

– Bäst att du kommer in med henne i morgon bitti så får vi titta på henne.

Sent på kvällen bar husse den stackars hunden upp för trappen och lade henne försiktigt på hennes kud-dar. Hon var så svag och orkeslös och smärtorna så svåra att hon bara suckade och sjönk ner i dvala.

På morgonen bar jag trettio kilo hund ut till bilen, lyckades baxa in henne i baksätet och åkte till djursjukhuset. Hon kunde fortfarande inte stödja på bak-benen och verkade ha mycket ont. Väl framme vid djursjukhuset piggnade hon underligt nog till. Hon försökte sätta sig upp och lyckades till slut men ram-lade snabbt ihop igen.

Med tårarna rinnande utför kinderna fyllde jag i nödvändiga papper. Vid det här laget var jag säker på att jag inte skulle få hunden med mig hem. Det var här det skulle sluta.

Hon som inte ens hade blivit ett år ännu!

Som genom ett mirakel kunde hon plötsligt gå själv när vi skulle in till veterinären. Hon haltade visserli-gen, men hon kunde gå och hon till och med viftade

på svansen när vi kom in i behandlingsrummet. (Hunden har alltid älskat att gå till veterinären. Där får hon alla människors odelade uppmärksamhet.) Veterinären klämde på henne och hon gnällde lite. Bäst att röntga henne, menade han, och så fick hunden en lugnande spruta.

Det var så klart inget fel på henne. Nästan hela hunden röntgades och hon har utmärkta höftleder och perfekt ben-stomme.

Lycklig lufsade hunden ut från djursjukhuset. Lite groggy efter den lugnande sprutan, men nöjd med besöket.

Lika lycklig var jag. Det var inte höfterna! Jag fick behålla min hund! Möjligen en muskelinflammation hade veterinären sagt. Hon som varit så dålig. Det var nästans pinsamt.

Hemma igen fick jag hjälpa hunden ur bilen. Lite ont hade hon fortfarande men under eftermiddagen försvann det och när middagen serverades studsade hon runt i köket som vanligt.

När vi skulle gå och lägga oss tittade teaterapan i henne åter fram. Hennes livliga blick slocknade. Hon kravlade till trappen och tittade bedjande på husse.

– Nej du, sa han, du kan allt gå själv.

Då reste hon sig med en suck och lommade upp för trappen till sina kuddar.

Tjuvar i farten

En kväll skulle husse stå för middagen. Jag och hunden åkte till brukshundklubben och vi ville gärna ha mat när vi kom hem. Husse blev tillsagd att han skulle koka potatis, steka torsk och till detta röra ihop sås på påse.

Husses kunskaper i matlagning utnyttjas inte så ofta i vardagslag. Då och då visar han sina talanger, men hans kryddglädje kan ibland resultera i brinnande köttfärssås eller oätligt potatismos.

För att underlätta matlagningen hade jag noga förberett allt. Potatisen var framme, torsken tinad och såspåsen utvald.

Assisterad av köksnissarna Jocke, Mulle och Nisse ska-lade han potatis, satte grytan på spisen och började panera torskfiléerna. Då fångades hans uppmärksamhet av något intressant på TV-nyheterna.

Husse glömde för ögonblicket både torsk och katter och rusade in till TV:n. Nyhetsinslaget var långt och intressant, så husse satte sig ner och tittade i lugn och ro.

I köket smaskade katterna på torsken. De tuggade och svalde allt vad de kunde. Helt klara över att i vilket ögonblick som helst var fiskorgien slut. Och mycket riktigt, efter några minuter kom husse. Hans ansikte vitnade när han såg vad som var på gång. Av torsken var inte mycket kvar.

Jocke och Mulle försvann snabbt ut ur köket och ner i källaren. De visste att nu låg de riktigt illa till. Nisse ville dock inte överge den sista torskfilen. Han tog fiskbiten i munnen och försökte smita iväg med den.

Husse var nu högröd i ansiktet och slängde sig utan tanke på egen säkerhet över Nisse. Nisse retirerade snabbt upp på bänkar, bord och hyllor i köket. Jakten gick vidare medan köket föll ihop omkring dem. Husse gav sig inte och fick till slut grepp om torskfilen. Nisse höll emot allt vad han kunde och fiskbiten gick itu.

Nisse sprang ner i källaren med sitt byte och lämnade husse arg som ett bi i köket. Husse tittade sorgset på fiskresterna i sin hand och med bestämda steg gick han bort till källardörren där han med några ilska tillmälen slängde filébiten efter Nisse.

Någon timme senare kom jag och hunden hem. Glada över att vara hemma störtade vi in och som vanligt berättade jag om hundens bravader på klubben. Jag väntade mig några glada skratt från husse, ja, i alla fall ett litet leende. Men husse satt buter och muttrande kvar vid TV:n.

På min fråga om han hade ätit fick jag bara några grymtningar till svar. Jag lyckades tyda dessa till att han hade satt in min mat i mikron.

Jag gav upp mina försök att vara trevlig och bestämde mig för att äta i ensamhet. Från mikron tog jag fram en tallrik med kokt potatis och fisksås. Försiktigt frågade jag husse om jag inte skulle få någon fisk. Hade han ätit upp all torsk?

Från vardagsrummet hördes då ett vrål som hade kunnat få vem som helst att ta till flykten.

Vad husse försökte säga var att, Du skulle katterna ut! Då förstod jag vad som hade hänt. Jag smög mig tillbaka ut i köket och åt sås och potatis i tysthet.

Om några år kan nog husse också skratta åt den här historien!

Panik och ångest

Veterinärbesök är rutin när man har huset fullt med djur. I fåfånga försök att vara praktiskt försöker jag samla ihop så många veterinärärenden som möjligt till varje besök. Det är alltid några fler som ska vaccineras eller undersökas för någon icke akut åkomma.

Men ibland blir det för bra. Som när hunden skulle höftledsröntgas och Nisse kastreras.

I god tid före besöket fångade jag in Nisse och lyckades nästan genast pressa in honom i den förhatliga transportlådan. Sur som ättika satt han i lådan och stirrade på mig genom gallret när vi gav oss iväg.

Hunden gillar att åka till djurdoktorn, så där är det minsann aldrig några sura miner vid dessa resor.

Hos veterinären gick allt bra. Nisse somnade snällt efter sprutan och hans möjligheter till fortplantning försvann snabbt och definitivt.

Hunden fick sin lätt lugnande spruta och röntgenundersökningen gick galant. Hunden trodde nämli-

gen att sprutan var sövande och somnade stenhårt.

Hon piggnar nog snart till, tänkte jag när jag kånkade henne till bilen. Det är en verklig kraftansträngning att bära (släpa) trettio kilo helt avslappnad hund.

Nisse sov snällt i sin låda och vi gav oss av hemåt.

Hemma körde jag ända fram till dörren, för hunden hade inte vaknat till ett dugg. Ännu en gång fick jag ge mig i kast med hennes trettio kilo tunga kropp.

De sovande djuren placerades i vardagsrummet och jag såg fram emot en skön kväll framför TV:n. Djuren skulle ju hålla sig stilla och lugna, trodde jag.

Den spännande deckarserien startade och med ens började hunden kravla omkring på golvet och gnälla hjärtskärande. Sa högt att det trängde in till Nisse i buren. Han blev rädd och kved otäckt. Han rev i burgallret och ville ut med detsamma.

Hunden hade drabbats av ångest och var fullständigt panikslagen. Hon kravlade upp i mitt knä och tryckte sig mot mig, samtidigt som jag försökte få upp burdörren och släppa ut Nisse som måste ha fått cellskräck.

På TV höll de på att fånga mördaren och jag käm-

pade för att inte missa något.

Det kan inte bli värre, tänkte jag. Bara jag får dem lugna igen, så kan jag fortsätta sedeskaren. Jag pratade vänligt med dem, lade Nisse i hans soffhörna och drog upp hunden till mig i fåtöljen.

Då blev hunden kissnödig. Hon kravlade ner på golvet och fortsatte mot dörren.

Just när polisen tog mördaren stod jag ute på gräsmattan och stöttade hunden medan hon kissade. När jag släpat in henne igen visade TV:n vilka skådespelare som deltagit TV serien, och Nisse hade precis kräcks i soffan.

Resten av kvällen tillbringade jag på hundens filt på golvet med en sovande katt på bröstkorgen och en mycket trött hund tvärs över mina ben. Så länge vi hade kroppskon-takt var de helt lugna, men så fort jag försökte smita drabbades de av våldsam ångest och krälade skrikande och gnällande runt på golvet.

När husse kom hem hade jag somnat hos dem. Försiktigt väckte han mig för att tala om, att jag fortfarande fick sova tillsammans med honom och faktiskt inte behövde ligga på hundens plats – ännu.

Giftigt kalas

Hunden har nått ännu ett steg, ja, egentligen flera steg, upp på spisandets karriärstege. Ända sedan valpben har hon ju arbetat på att sätta nya rekord i ätandets konst och nu är hon nära toppen. Med sin vanliga aptit satte hon en dag i sig tillräckligt med råttgift för att döda både henne och stallets alla katter och råttor.

Efter morgonutfodringen kom hon glatt springande längs stallgången för att åka med mig hem och äta frukost. Tungan hängde ut genom mungipan och hon flåsade belåtet. Hela tungan, nosen och mungiporna hade en skrikig blå färg. Ja, hela hennes ansikte var liksom blåpudret!

I samma ögonblick som jag frågade henne vad hon nu hade satt i sig förstod jag vad det var, och mitt hjärta hoppade över ett slag. Herregud, hon har ätit råttgift! Hon kommer att förblöda invärtes. Hon måste kräkas. Vi får åka till djursjukhuset. Hur lång tid tar det innan giftet verkar? I ljålp!

Jag kände skräcken som en klump i magen, men

som härdad matte till det fyras gäng sansade jag mig snart.

In med hunden i bilen och hem för att ringa till djursjukhuset och slå i böcker. Hunden fattade ingenting. Hon såg ju inte sin blapudrade nos eller sin blabunga och förstod inte varför jag lät så konstig på rösten. Burken hon hittat och lyckats pilla ut ur sin behållare hade ju varit full med godsaker. Nu var hon mätt och belåten och begrep inte varför det skulle stressas så.

Av djursjukhuset fick jag rådet att försöka få hunden att kräkas och sedan komma in med henne för en K-vitaminspruta. Vilde hon inte kräkas skulle jag komma in direkt.

I första hjälpen-boken stod det att för att få hunden att kräkas ska en matsked salt hällas längst bak på hundens tunga. Enkelt, klart jag ska få henne att kräkas, tyckte jag.

Rustad med saltpaket och matsked beordrade jag hunden ut i trädgården. Klämde resolut fast henne mellan mina ben, bände upp käkarna och hällde en matsked salt i halsen på henne. Hon sprutade omedelbart ut saltet i ansiktet på mig. Efter fem matskedar

gav jag upp. Saltet kom upp, men inget annat.

Iväg till djursjukhuset i stället. Det är tre mil dit. Hunden satt längst bak i bilen och tittade förstrött på landskapet som flöt förbi. Då och då möttes våra blickar i backspeglarna, innan hon som vanligt somnade.

I min fantasi såg jag hur råttgiftet spred sig i hennes kropp samtidigt som minuterna tickade framåt.

Glatt skuttade hon in på djursjukhuset och tittade förtroendefullt på veterinären som gav henne en injektion kräkmedel.

Nu blev hunden sjuk. Hon mådde puster av sprutan och hon tog som vanligt chansen att känna sig riktigt dålig. Hon lade sig ner på golvet, halkade och kräktes medan jag satt bredvid henne och stöttade och hjälpte så gott jag kunde.

Upp kom den ena råttgiftklumpen efter den andra. Till slut var det tomt. Någon frukost hade hunden ju inte hunnit få, så det var bara det blå, dödliga råttgiftet som funnits i magen.

Etter hand som kräkmedlet slutade verka piggnade hunden till och när vi kom hem var hon sitt vanliga

jag, men hungrigare.

Veterinären föreskrev fasta till kvällen eftersom råttgiftet och de intensiva kräkningarna nog hade oroat magen. Men hundens mage later sig inte oroas! Redan till lunch tvingade hon mig att ge henne den överhoppade frukosten.

Nöjd över att ha fått sin vilja igenom smaskade hon i sig av maten och inte vållade den hennes mage några problem, inte. Till middag var hon hungrig igen.

Hopp över hund

Mulle, den tjocka katten, har börjat motionera. Det hade vi inte väntat oss. Hon har ju alltid ömt vårdat sin tjocka mage och varit mycket noga med att inte röra sig mer än absolut nödvändigt.

Nu verkar dock mina argument mot fetma ha börjat bita på henne, för helt plötsligt har hon blivit väldigt rörlig. Men hon motionerar inte hur som helst. Det ska vara roligt och spännande. Därför har hon hittat på sina egna övningar. Nyligen introducerade hon hopp över liten eller stor hund. En motionsövning som väl motsvarar hennes krav. Den är både fysiskt krävande och lagom spännande.

Övningen börjar med att Mulle letar rätt på en hund, vanligen hunden, men det går även bra med en främmande hund. Hunden ska ligga och sova på lämpligt ställe. Med lämpligt menas god plats för undanmanövern efter hoppet.

Helst ska det också finnas en skydd hörna där Mulle kan ladda upp inför övningen.

När hunden så sover som allra hårdast startar Mulle.

Hon galopperar mot hunden och just när hunden känner den annalkande katten slänger sig Mulle upp i luften. Hon seglar galant över den förvånade stackars hunden. Sedan rusar Mulle i väg med våldsamt fart och studsar galant upp på en i förväg utvald hylla, diskbänk eller byrå. Där är hon i säkerhet för den ofta hämndgiriga hunden.

Roligast är övningen utförd på främmande hundar eftersom dessa vanligen reagerar mycket mer kraftfullt än hemmahunden. Denna är efter alla katthopp nu ganska avtrubbad och ids inte alltid rusa efter Mulle. Till Mulfes stora besvikelse.

Emellanåt tar Mulfes aktiviteter hårt på mina nerver och mitt tålamod. Häromdagen trillade videon i golvet när Mulle slängde sig upp på den efter ett åtta-poängshopp över hunden. Våra videofilmer visas numera endast i svart-vitt.

Enarenan kväll lyckades Mulle riva ner samtliga kattkorgar från bänken i köket när hon tog skydd efter ett lyckat hopp. Ytterligare kaos skapades av att Jocke låg och sov i en av korgarna.

Efter hand som Mulle blir lättare och smidigare (vi kan se att hennes träningsprogram gör verkan) blir

hennes hopp också högre, längre och djärvare. Det allra senaste är att hoppa över hunden när hunden står upp. Det ger ju hunden den fördelen att snabbare kunna sätta efter katten och följaktligen måste Mulle nu springa ännu fortare.

Ibland tror jag att hunden har lärt sig leken och leker med. Då och då ser jag henne ligga och bliga på Mulle när hon förbereder sig för hoppet. Finurligt tittar hunden på mig och säger:

– Jag vet att hon ska hoppa nu, men det vet inte hon att jag vet.

Jag undrar vad som händer den dagen Mulle inte hinner undan efter ett av sina hopp över hund.

Städsabotörer

Det är ett tröstlöst arbete att försöka hålla rent och snyggt i det här huset. Jag brukar passa på att försöka när städlusten kommer över mig, vilket till de fyras gängs stora belåtenhet inte är alltför ofta. Städning är absolut det värsta de vet. De tror att jag städar enbart för att vara elak mot dem.

Katterna gärdet som vanligt lätt för sig och försvinner ner i källaren. Där tillbringar de städdagarna nergrävda bland smutstvätt, hästtäckan, filter eller vad de kan hitta att gömma sig i.

Kattlådor är det enda som katterna anser behöver städas och de tycker att jag lägger ner alldeles för lite tid på lådskötseln och för mycket på städningen i övrigt.

Hunden har det svårare när det drar ihop sig till städning. Hon vill inte överge sitt hem och gömma sig utan kämpar in i det sista för att förhindra vad hon upplever som hemmets totala sönderfall. Hon vräker ut sig över soffan så att jag inte kan dammsuga den, ligger mitt på köksgolvet när jag torkar det och klam-

rar sig fast vid sängarna när jag ska byta lakan. Hon är förtvivlad och kämpar för att få behålla sitt hem intakt.

Dammsugare och rengöringsmedel är absolut avskyrda påfund. (När hon var liten försökte hon äta upp dammsugaren.) De förstör hemmiljön, tar bort alla härliga dofter och ersätter med friskt fräscht inomhusklimat. Helt olikt hennes uppfattning om ett mysigt hem.

Djuren till trots kärnpar jag vidare. När jag väl kommer igång ska det göras ordentligt, så jag sliter och drar i allt. Mattor piskas, gardiner tvättas och soffkuddar dammsugs.

När kvällen kommer är huset skinande rent och de fyra gäng hämtar sig så sakteliga och samlas i köket i väntan på kvällsmaten. Klockan brukar då ha hade hunnit bli alldelesför mycket och de Burar över att ha tvingats vänta så länge.

Fullständigt utmattad gick jag till sängs efter en sådanhård städdag. Jag hade hängt upp den sista rena gardinen, betraktat mitt rena hus och somnade nöjd och belåten.

När jag sovit i några timmar vaknade jag av konstiga

ljud från bottenvåningen. Något hände därnere. Jag kämpade mig upp urutmattningen och utan glasögon fumlade jag mig i mörkret ner för trappen. På halva vägen mötte jag hunden. Hon låtsades inte om att vi möttes utan lufsade upp och kröp oskyldigt ihop på sina kuddar.

Så gör hon när det är något på gång. Hon hör att jag är på väg och vet då att det är dags att avbryta vad hon håller på med, för matte tycker nog inte om det.

När jag kom ner och fick se köket var min första tanke, att nu kastar jag ut dem, alla fyra! Nu var det banve mig nog! Over hela det nyskurade golvet låg sopor. Det var kaffe-sump, kycklingben, potatisskal och allt möjligt annat de hittat i soppåsen. De hade pillat upp skåpdörren och släpat matrester och annat intressant ända ut i hallen. Mattan där var alldeles kladdig av diverse äckligheter. Och mitt i allti-hop satt Jocke och Nisse och tuggade. De skäms aldrig för sig!

Men inte kastade jag ut dem heller. Jag städade. Ännu en gång torkade jag köksgolvet och avslutade med att skura av hallmattan.

Hunden sov hårt på sina kuddar och låtsades vara helt oskyldig till allt när jag kom stupande i säng.

Nu ställer vi en stol framför skåpdörren varje kväll. Detta ska inte upprepas en gång till!

En objuden gäst

En natt fick vi besök av en objuden gäst, en fyrbent sådan. Vi vaknade strax före klockan tre av att en katt morrade. Ett ovanligt ljud i vårt hus. Därför hörde både husse och jag det och undrade förstås vad som var på gång.

Vi höll andan och väntade på fortsättningen, men det var tyst. Hunden låg på sin plats, Jocke och Mulle sov i sängen, men Nisse saknades. Eftersom inget mer hördes somnade vi om igen men vaknade snart ax, en ny morgning.

– Det måste vara något där nere, menade jag, Nisse skulle aldrig morra sådär annars. Kanske ser han en katt genom fönstret?

Nisse fortsatte att morra. Han var uppenbarligen mycket arg. Till slut hoppade Jocke ner från sängen och med Mulle i släptåg rann han iväg nerför trappen för att se vad som var på gång. Husse, jag och hunden kände oss tvingade att följa efter. Vi gick runt och letade, tände alla lampor och tittade efter vara djur. Nisse satt hopkrupen på golvet i vardagsrum-

met och var mycket upprörd.

Med ficklampans hjälp lyckades vi till slut lokalisera fridstöraren. Längst in under soffan satt Rulle, grannens röda katt, även känd som Dingbert eftersom han inte är den intelligentaste av katter. Snarare tvärt om!

Nu satt han under vår soffa och undrade säkert hur i hela fridens namn han hade hamnat där. Det undrade vi också. Ingen smart katt smyger in i ett hus där han vet att det redan finns tre stora katter och en ännu större hund.

Hur skulle vi få ut Rulle utan att han råkade i slagsmål med våra djur? Vi kunde livligt föreställa oss hur vårt hem skulle se ut efter en sådan fajt.

Hunden var lätt att stänga in i matrummet eftersom hon ännu inte hade fattat något av vad som var på gång. Jocke och Mulle blev däremot misstänksamma när vi försökte fånga dem. De ville naturligtvis inte heller missa en chans att ge grannens katt en minnesbeta.

Till slut lyckades vi med hjälp av lite leverpastej lura ner dem i källaren.

Nu återstod bara Nisse och så Rulle. De två satt och stirrade på varandra, stela och koncentrerade som alla katter på krigsstigen. Vi kunde ju inte begära att Nisse frivilligt skulle vända baken till sin fiende och promenera ut ur vardagsrummet.

Så vi ställde soffbordet på kant mellan de två kämparna och bröt hypnotiseringen. Nisse kunde med heder i behåll och utan risk för anfall bakifrån lämna rummet för lever-pastejen i källaren.

Vi öppnade ytterdörren och efter viss påtryckning flög Rulle som ett rött streck genom hallen och ut i trädgården. Just när han var framme vid staketet släppte vi lite elakt hunden efter honom – så att han säkert skulle komma ihåg varför han ska hålla sig borta från vår trädgård.

Fem minuter senare sov vi allihop igen!

I morse satt Rulle som vanligt på grannens trapp. När hunden sin vana trogen rusade mot staketet för att ”skrämma” honom fortsatte han lugnt att tvätta sina tassar. Lika medveten som all tid om att hunden inte kommer längre än till staketet.

Så reste han sig plötsligt. Självsäkert spatserade han fram till den skällande hunden, stannade och tittade

demonstrativt på henne och återvände sedan till sin plats på trappen.

Tro inte att ni kan skrämma mig, inte! sa han. Rulle låter sig inte knäckas.

Hunden går på visit

Hunden gillar att gå bort, speciellt till ”farmor och farfar”, dvs mina svärföräldrar. Där vet hon att det alltid vankas godsaker. Hunden har också fått för sig att hos ”farmor och farfar” gäller inga regler. Hon anser sig ha rätt att bära sig åt hur hon vill när hon trätt över tröskeln. Det är ju inte riktigt sant, men hunden tror att det är så och uppför sig där efter.

Hon störtar in genom dörren och har helt glömt bort att man ska vänta på dörrmattan för att få tassarna torkade. Rakt in i köket forsar hon. De hemvävda trasmattorna förpassas in i hörnorna när hon accelererar genom hallen. Hon vet så väl att nu håller ”farmor” på att laga mat och om jag skyndar mig hinner jag nog sno åt mig någon liten godbit.

Vi, hennes husse och matte, kämpar förtvivlat för att få henne att uppföra sig ordentligt. Det är ett förfärligt tjatande och gnällande på henne, men hon bryr sig inte det minsta om oss. Med huvudet på sned tittar hon i stället på ”farmor” och får genast medhåll.

– Kom du här, säger ”farmor”, och så försvinner de

två ut i köket.

Vi hör hundens härjningar och ”farmors” bestämda, men verkningslösa NEJ.

Efter en stund kommer hunden nöjd och belåten för att tala om att hon minsann har ätit köttben och kakor och diskat gräddvisparna. Slängig och självsäker valsar hon in i vardagsrummet och sätter sig mitt framför oss och slickar sig demonstrativt om munnen.

– Det var gott, säger hon, nöjd över sitt plundringståg i köket.

Vid middag och kaffe ligger hon under bordet. Inte så mycket beroende på lydnad som på att husses fot trycker ner henne mot golvet. Minsta rörelse och han vrålar ett våldsamt: **LIGG STILL!**

Husse hetsar så lätt upp sig!

När det är dags att säga adjö är hunden genast med på noterna. Exemplariskt sätter hon sig vid ytterdörren och väntar på att vi ska få på oss ytterkläder och skor. Det ser ut som om hon glömt allt vad köttrester och kakor heter och vi låter oss luras.

Men hunden glömmer aldrig en matbit. I samma

ögonblick som vi öppnar ytterdörren för att dra oss ut till trapphuset vänder hon åter in i lägenheten och satsar en sista gång på köksbordet. Just när vi dumma människor står och småpra-tar i väntan på hissen kommer hon rusande och hinner precis slänga sig in genom hissdörren.

– Ha, ni märkte det inte, säger hon belåtet och sätter sig längst in. Lugnt och ogenerat släpper hon en köttbit eller en kaka på golvet innan hon segervisst stoppar i sig den.

Det blir som alla förstår ganska stimmigt att ha hunden med till svärföräldrarna. De lider för det mesta i tysthet, men eftersom vi är godhjärtade människor lämnar vi ibland hunden hemma. Inte får vi någon eloge för det inte, nej, då undrar ”farmor” alltid varför inte hunden fick följa med. Hon är väl inte ensam hemma! säger hon, och jag får genast dåligt samvete över att jag känslolöst åkt ifrån min hund.

Toalettbestyr

Konsten att använda en kattoalett är minsann inte den enklaste, har jag märkt.

Jocke är alltid mycket noga med att uppsöka närmaste kattoo när behov uppstår. Ingen risk att han skulle få för sig att sätta sig någon annanstans inte. Men ibland blir det fel ändå. Han går in i den överbyggda och med ett rejält ingångshål försedda toalådan. Där inne rumsterar han om en stund. Han luktar, trampar, gräver lite osv. Så när han tycker att allt är klart snurrar han runt ett varv extra, backar ut bakdelen från lådan och gör vad han ska.

Så kryper han in i lådan, kollar att allt är prydligt där inne och lämnar toaletten. Snyggt utanför ingången ligger då en liten hög eller breder en pöl ut sig.

Det ser i och för sig väldigt roligt ut när han sitter där i lådan med häcken utanför, men det luktar inte lika underhållande.

Oftast brukar han dock träffa rätt, men då sitter han med framdelen utanför lådan. Det ser också ganska lustigt ut, särskilt som han alltid har en av bak-

tassarna på kanten och sålunda bara en baktass kvar i lådan. Snacka om balansnummer!

Mulle glömmer ibland helt bort att det finns kattlådor. Då letar hon upp andra som hon tycker lämpliga ställen för sina behov. Har jag otur är det en väska och har jag tur är det golvbrunnen i badrummet.

Ett tag hade Mulle för sig att skohyllan i källaren var hennes privata toalett. Varje dag var där en pöl under skorna och skobanden var dyblöta. Jag tvättade och torkade efter henne, men hon kom troget igen när det trängde på. I en tidning tipsades jag om att ättika skulle vara bra mot kissiga katter, så jag dränkte in skor och hylla i ättika.

Det hjälpte i två dagar. Sedan var där en pöl igen.

Efter ett par veckor började jag bli ganska irriterad. Det luktade ömsom katt, ömsom ättika i hela källaren. För att inte tala om hur våra stövlar och kängor började lukta!

Så kom jag på lösningen. Vill hon ha sin toalett där, så okej då. Jag letade reda på en lämplig plastbalja och satte den mitt uppe på skohyllan. Och se det gav resultat. Nu har jag flyttat baljan ner på golvet och

det går bra det med. Mulle är tillfreds med den nya lådan och jag är nöjd att slippa torka upp hennes pölar.

Skor har för övrigt alltid förvillat Mulle. Redan som liten fick hon för sig att det gick bra att uträtta behoven i en sko. En gång uppmärksammade jag inte vad som hade hänt. Skorna blev stående en tid och när jag skulle resa bort tog jag just det paret.

När jag satt på flygplanet kände jag efter en stund den omisskännliga lukten. Jag tittade lite misstänksamt på mina medpassagerare, men de verkade hur rena och fräscha som helst. Lukten blev starkare efterhand som det blev varmare i planet och jag började undersöka min väska och mina övriga tillhörigheter. Det är inte för inte jag bott ihop med de fyras gäng.

Så kom jag på varifrån lukten kom: mina skor, förstås!

Generat sträckte jag benen så långt in under sätet framför mig som jag kunde och hoppades att det bara var jag som var känslig för kattlukter. Kanske kunde lukten tas som en exotisk parfym?

Väl framme åkte skorna direkt i soporna och hem åkte jag i ett par alldeles nya och välluktande skor.

Exklusiva vanor

Varje kväll gör husse smörgåsar som han äter till lunch på sitt arbete. Denna smörgåsproduktion omges av en hel del ritualer och är inget som görs i en handvändning. Också de fyras gäng deltar i framställningen av de näringsriktiga och aptit-liga sandvikarna.

Husses kvällsgöromål i köket har till och med konkurrerat ut min nattliga godisutdelning. Vad är en torr kattgodisbit mot ost och skinka som husse delar med sig av!

Husse börjar smörgåstillverkningen med att plocka fram pålägg, bröd och diverse köksredskap från skåp och lådor. Allt samlas på diskbänken. Så tar han en stol och sätter sig vid skärbrädan och börjar skära upp brödet.

Då går det som ett sus igenom huset och de fyras gäng kommer rusande. De hör hans karvande i brödet och vet vad det betyder. Skulle ytterdörren vara stängd hörs snart vilda rop från de stackare som riskerar att missa kvällens höjdpunkt.

Att missa en skinkbit eller en ostkant skulle vara fruktansvärt för de små tiggarna.

I köket brer husse sina smörgåsar lugnt och systematiskt, fullständigt oberörd av den uppvaktning hans sysslor föror-sakar. Inget kan rubba hans rutiner, först smörgåsarna, sedan djuren. De tigger och ber, stryker sig runt hans ben, krafsar med tassarna på skärbrädan, men inget hjälper. Kan inte husse skynda sig lite?

Husse varken ser eller hör. Inte ens hundens burdusa tiggarpussar påverkar honom.

När smörgåsarna är färdiga sorterar han dem prydligt i den för ändamålet avsedda plastburken. Då ökar aktiviteten på golvet och när husse samlar ihop smulorna, ostbitarna och resterna av pålägget vet de fyra gamarna att nu är det dags. Nu kommer stunden!

Snyggt och prydligt radar de fyras gäng upp sig på golvet bredvid husses stol. De sträcker lite på sig och slickar sig alla om munnarna. Så får de då äntligen varsin godisbit, ibland två, och slinker sedan ut ur köket, nöjda och belåtna.

När jag så kallar med mina torra bitar är det ingen

som hör. Det hjälper inte längre att jag skakar glasburken med snasket i. Ingen bryr sig om mig. Borta är den tid då de stod på rad på diskbänken och tjöt över en ynkelig torkad fisk.

Nej, nu måste jag slå i kylskåpsdörren, skrapa på skärbrädan eller öppna burken med rökt korv för att de ska komma springande.

Deras vanor blir allt exklusivare, snart duger väl inte vanlig hushållsost för att locka in dem på kvällarna. Inom kort riskerar jag att tvingas bjuda dem på Cheddar eller väl lagrad Greve.

En vattenkatt

Ända sedan Nisse som liten kattunge kom till oss har han tydligt och klart visat att han är en gentleman. Han är mycket noga med sitt utseende, alltid vänlig och artig, men kyelig. Han har fått en fin uppfostran även om föräldrarna var fattiga och led brist på mat. Det påtalar han alltid.

Det är inte var dag han visar känslor, men ibland tittar det fram en riktig liten filur. Då rasar han runt i huset med Mulle och tappar alla sina fina maner.

Vatten kan få honom att glömma allt annat. Han älskar vatten, ja, inte att bada i utan att leka med.

När han var liten och precis börjat utforska huset upptäckte han snart badrummet. Med spännt intresse följde han i flera veckor våra förehavanden i det lilla rummet. Han satt på badkarskanten när vi duschade, på tvättstället när vi borstade tänderna och på golvet i väntan på att vi skulle spola på toaletten.

Allt var väldigt spännande, tyckte han.

Till slut vågade han sig på att känna på det som rann

ur kranarna. Uj, det var festligt! Nisse var såld!

Nu kan han leka med en tunn vattenstråle ur tvättställskranen i timmar.

För att inte tala om vilket mysterium det är när det spolar på toaletten. Han står på bakbenen och tittar förvånat ner i toalettstolen, så slår han med framtassarna i det forsande vattnet och blir fullständigt vild av lycka.

När någon duschar sitter han och passar på eventuella vattendroppar som kommer utanför duschdraperiet. Han är en vattenkatt, nära släkt med tigern, som visst gärna badar, och den asiatiska fiskarkatten, som gillar vatten och sankmarker. Denna stamtavla är inte illa och väl i klass med vilken siames eller perser som helst, menar Nisse.

Trots att han nu vuxit till stor och maskulin hankatt har han fortfarande kvar sin passion för vatten.

Han tar alla chanser att leka i toalettstolen. Finns ingen i badrummet som kan spola, kommer han och ber oss om det. Han leker i tvättstället tills hela badrummet och han själv är genomvåta. Han hoppar och skuttar, slår i vattnet, ruskar på sig och gör de mest fantastiska, kattiga kroppsrörelser. Han är smidig

som ett gummiband.

En period införde vi lekförbud i badrummet. Det blev lite väl blött där inne och vi tyckte Nisses vattenkärlek började likna en mani. Han skulle vännas av med vattenleken!

Nisse var helt förkrossad. Han tjatade outröttligt på oss att vi skulle följa med till badrummet och sätta på vattnet i tvättstället. Han väntade på oss utanför badrumsdörren och försökte smita med in när vi skulle tvätta oss. Han förstod inte varför vi var så dumma mot honom. Vatten som var så kul!

Vi gav med oss ganska snart. Vatten är en viktig del av Nisses liv, det kan vi inte göra något åt. Nu leker hanen stund då och då, härjar i toalettstolen när vi spolar och är fullständigt nöjd. Jocke och Mulle rynkar på näsan åt hans vattenpassion och förstår inte hur han frivilligt kan blöta ner sig.

De är vanliga katter och skakar frenetiskt på tassan om de råkar komma i närheten av Nisses vattenstänk. Med avsky tittar de på honom när han sjöblöt och nöjd kliver ut från badrummet, men sådant hejdar inte Nisse. Han tänker på sina exotiska släktingar och leker vidare i vattnet.

Gubbsjuka

Hunden är en mycket feminin varelse som lyckats förvrida huvudet på mer än en uppvaktande hanhund. Friare dyker upp var hon går, den ene vackrare och virilare än den andre. Men hunden är kräsen och det är få som faller henne i smaken.

För en äldre taxherre höll hon på att bli rena fördärvet. Denne gentleman passerade en tid ofta vårt hus. Han var ordentligt till åren kommen, lite stel i kroppen och inte så snabb längre. Tillsammans med sin husse promenerade han i sakta mak runt i skogen. Inte ens den läckraste lilla kanin lockade honom till jakt. Nej, den tiden var förbi.

Men fortfarande kunde en eller annan ung våldof-tande hundfröken intressera honom. Hunden vår var en av de damerna.

En dag träffades de två på en skogsstig. Hunden närmade sig den äldre herrn med viss försiktighet. Hon är alltid misstänksam mot främmande hanhundar. Man vet aldrig vad de har för avsikter!

Taxen blev alldeles överväldigad av att äntligen få

träffa den läckra tjejen. Ungtiken, vilkens existens han si länge känt till, men som han tidigare inte kunnat komma nära.

De luktade på varandra och taxens styva svans vispade frenetiskt. Hans stela ben blev raka som telefonstolpar. Han försökte på alla tänkbara sätt åter skapa sin ungdoms utstrålning.

Mötet skedde under en av de perioder då hunden luktar allra godast men strax innan de kritiska dagarna.

Den gamle herrn registrerade genast detta och snusade sig så fort som möjligt över till hundens bakdel. Hon å sin sida travade ungdomligt iväg efter mötet och brydde sig inte om den gamle gentlemannen.

Med nosen tryckt mot hundens bakdel försökte taxen hänga med henne. Det var inte lätt. Huvudet ville ett och kroppen ett annat.

Plötsligt blev njutningen för mycket för honom. Som av kramp ryckte han till några gånger, tippade baklänges och hamnade på gumpen. Inom ett ögonblick låg han utmattad på sidan. Tungan hängde ur munnen och benen var stelt utsträckta.

Hans husse och jag kom genast springande. Vi fasade för det värsta. Hade den gamle fått en hjärtattack av hundens ungdomliga väldoft och skönhet? Han andades häftigt och var alldeles stel i kroppen. Vi lade en jacka över honom och satte oss ner vid hans sida. Det verkade inte vara mycket vi kunde göra.

Situationen var allvarlig. Skulle vi våga flytta honom?

Så drog han i en blink in tungan, slickade sig om munnen, reste sig och fortsatte med stapplande steg promenaden. Som om ingenting hade hänt lufsade han vidare!

Numera promenerar han inte längre förbi hos oss. Hans möte med hunden blev en minnesbeta. Sedan dess tittar han varken efter kaniner eller unga vackra hundfröknar.

Han fick en påminnelse om sin ålder och har inrättat sitt liv efter den. I lugn och ro ägnar han sig nu mest åt meditation på kökstrappan, fjärran från farliga distraktioner. Då och då tänker han tillbaka på flydda tider, men med en suck återvänder han snart till verkligheten igen.

Mumsig nödmat

Det händer ibland att kattmaten tar slut. Det beror inte så mycket på dålig organisation – mer på katternas omåttliga aptit. Emellanåt lyckas de tigga till sig ett extra mål mat och då spricker planeringen.

Detta inträffade mitt under en av långhelgerna. När jag böjde mig ner och famlade på nedersta hyllan i skafferiet var det tomt. Där fanns inte längre några stora härliga burkar med lax- eller räksmak, inte ens en liten burk med strömming var kvar.

Vad gör jag när kattmaten är slut och tre katter skriker hungrigt? Jo, jag tar till en nödlösning och blandar till hundmat åt dem. Något måste de ju ha att äta, tycker jag. Men det är något konstigt med hundmat, för katterna tycker den är toppengod när de lyckas smyga ner i säcken och kan sitta där och tjuväta, men den smakar pyton när matte serverar den i katternas matskålar.

Jag vet att det inte är lönt att försöka bjuda katterna på hundmat, men för att få tyst på dem gör jag alltid ett försök och hoppas att den här gången ska de låta sig nöjas med denna nödmat.

Men som vanligt blev de oerhört förargade. Fern uppmjukade hundmatsbitar i varje kattskål är en oförlåtlig skymf mot dem. Hellre svälter de ihjäl än tuggar i sig de gråaktiga kulorna. Förorättat slog de med svansarna när de undersökte matskålarnas innehåll och avlägsnade sig sedan utan att ha tagit så mycket som en tugga.

Jag fick förstås dåligt samvete när jag hela förmiddagen väntat på att de skulle ge sig och äta upp. Och det vet katterna att jag får. De väntar bara på att jag ska kapitulera och ta fram något annat till dem. Så fort jag börjar rota i skafferiet kommer de springande. Spända av förväntan bidar de sin tid på köksbordet. De vet att nu vankas det läckerheter de annars aldrig får sätta tänderna i.

När jag letat igenom skafferiet och kylskåpet konstaterade Jocke, Nisse och Mulle belåtet att jag hittat en burk tonfisk, en burk fiskbullar, några torkade småfiskar och fyra prinskorvar.

Medan jag fördelade fynden i matskålarna jamade de tre katterna ivrigt och sprang sedan mot källartrappen.

Katterna äter i källaren för att få matro. Hunden är ju

så rysligt framfusig och tar ingen hänsyn till katternas behov av föda. Om hon inte tvingades bort från deras mat hade de aldrig fått en chans till mer än en snabb smakbit.

Belåtet smaskade katterna i sig gourmématen och hoppades att det skulle dröja länge innan kattmatsaffären öppnade igen. Den kunde gärna få hålla stängt tills mitt förråd av smaskiga konserver tagit slut. Men till deras stora sorg serverades kattmat återigen redan dagen efter. Tack vare snälla kattägande vänner går det att lösa alla problem.

Charmören

För en tid sedan fick vi besök av tre utländska ungdomar, två pojkar och en flicka. De stannade några dagar i vår trakt och hann så klart stifta bekantskap med de fyras gäng. Mest med Jocke, som gärna charmar gäster, särskilt damer.

Blyga och försiktiga satt de tre ungdomarna i vår nya soffa, svarade omsorgsfullt på våra frågor och försökte berätta allt om sitt hemland.

Jocke smög runt i rummet och sneglade på gästerna. Till slut blev han så nyfiken att han klättrade upp på en pall och därifrån mycket intresserat följde samtalet. Efter en stund fick han ögonen på den unga flickan och blev alldeles betagen i henne.

Gästerna tittade då och då på honom och artiga som de var talade de om hur väldigt vacker Jocke var och fortsatte med att förklara hur klok han såg ut.

Jocke sög i sig komplimangerna och sträckte om möjligt ännu mer på sig.

– Man ska vara vänlig och trevlig mot besökare, förklarade han för mig genom ett av sina mycket talande ögonkast, speciellt sådana som verkligen vet

att uppskatta en katt.

Till slut kunde han inte bärga sig längre. Han bara måste stifta bekantskap med den söta flickan. Så han ålade sig ner från sin pall och smög under bordet bort till soffan.

Där hoppade han mjukt och försiktigt upp bredvid flickan. Han satte sig på lagom avstånd från henne. Han är alltid noga med att inte skrämmas eller vara för påträngande. Längre satt han bara och tittade beundrande på henne. Hon å sin sida blev lite osäker på den konstiga katten som satt där och stirrade.

Jag förklarade att Jocke hade valt ut henne till en av sina speciella vänner och att han absolut inte skulle bitas eller rivas. Jocke skulle aldrig göra något sådant.

När flickan lugnat sig kände Jocke att det var dags att göra ännu en framryckning. Försiktigt smög han sig upp i hennes knä. Mycket omständligt och hela tiden mjukt spinnande lade han sig till rätta hos henne.

Hon skrattade lite generat medan Jocke trampade runt på hennes ben men kunde förstås inte låta bli att klappa och klia honom när han lagt sig till rätta.

Hela kvällen låg Jocke där i hennes knä. Flickan blev alltmer förtjust i honom och snart hade hon frågat ut mig om hela hans livs historia. Jocke spann och myste och hoppades att kvällen aldrig skulle ta slut.

Men ingenting varar för evigt och frampå nattkröken reste sig ungdomarna för att bege sig till sitt tillfälliga hem. Mycket varsamt satte flickan ner Jocke på golvet. Klappade honom en extra gång och gick för att ta på sig skorna.

Jocke var helt förälskad och tänkte minsann inte låta henne smita iväg så lätt. Småpratande följde han henne till dörren, hjälpte henne med skopåtagning, strök sig runt hennes ben och försökte på alla sätt beveka henne att stanna kvar.

Flickan sken som en sol och skojade att hon kanske skulle ta med honom hem. Det var den gulligaste katt hon träffat!

Längtansfullt tittade Jocke efter henne när hon gick. Så vände han in i huset igen, hoppade upp på soffan och släng-de en blick till mig.

— Det är jobbigt att vara värd, sa han, innan han somnade, men det underlättar när gästerna är så söta och vänliga.

Äckliga kryp och andra

En sommar var det ovanligt mycket insekter och andra småkryp.

En period översvämmades vi av flugor. Allt från små blomflugor till stora, svarta och feta spyflugor. Katterna älskade fluginvasionen och jagade ständigt runt i huset efter något litet småkryp. En och annan fluga fångade de också, men under jakten åkte blomkrukor och prydnadssaker i golvet. Mina ilskna tillrättavisningar hade ingen som helst effekt på dem.

Jocke har sannerligen utvecklats som flugjägare. Hans första försök i den genren gjorde han för många år sedan. Då jagade han flugor med mycket inlevelse och full koncentration, men utan framgång.

Han varken såg eller hörde något annat än flugorna. Han trillade ner från bord och stolar, ramlade nerför trappen, sprang in i väggar och plöjde genom bokhyllor och tidningshögar. På den tiden hände det att vi vaknade mitt i natten av att Jocke forsade tvärs över oss i vild jakt efter en verklig eller inbillad fluga.

Nu går det trots allt lite lugnare till här hemma. Till och med Mulle börjar bli vuxen och har tappat den ungdomliga ivern.

Nej, flugorna är egentligen inte alls det största problemet under sommaren. Det har funnits och finns fortfarande betydligt läskigare djur som dras till de fyras gäng, nämligen loppor och fästingar.

En dag när Nisse sin vana trogen satt och solade sig under min arbetslampa föll en liten svart insekt ner på det vita papperet under honom. När jag undersökte det lilla svarta odjuret HOPPADE det iväg.

Blodtörstigt fångade jag in det och krossade det mellan mina tumnaglar. Det är mig veterligt det enda sättet att med handkraft kunna ta död på en loppa.

Efter den skrämmande upplevelsen rusade jag genast iväg för att hitta resten av de fyras gäng. Har en loppa har alla det! Visserligen hittade jag inga fler loppor på dem, men i förebyggande syfte behandlades samtliga ändå med diverse kemikalier. Deras sov-korgar sanerades, liksom säng-kläder och mattor.

Jag såg inga fler loppor och jag slutade faktiskt klia mig med tiden.

I hundens svarta, tjocka päls gömmer sig andra hem-

ska parasiter, nästan omöjliga att upptäcka innan de sugit sig fulla med blod och dästa hänger kvar vid hennes skinn fair att vila. Fäsängar är nog det äckligaste jag vet. Jag har tidigare aldrig lyckats förmå mig till att ta bort de gräsliga parasiterna med mina bara händer. Men ett år lärde jag mig till slut!

Jag provade först den lilla finurliga fästingplockaren. Den fungerade mycket bra så länge jag kunde hitta den. Felet med den är att den är alldeles för liten och lätt försvinner efter användandet. Efter två fäsängar var den därför borta och har så förblivit.

När den värsta fästingsommaren på länge kom hade jag inget val. Med avsky fattar jag den gräsliga lilla varelsen mellan tummen och pekfingret och vrider loss den. Hu!

Det finns vissa fördelar med vinter och kyla, trots allt. Då håller sig alla äckliga små kryp undan.

Den goda modern

Teaterhunden spelar denna vecka tragikomedin ”Den goda modern”.

Värdigt skrider hunden runt i huset med en gul, taggig plastigelkott i munnen. Då och då lägger hon den ifrån sig och talar ömt till den. Hunden tror att hon har valpar.

Detta upprepar sig ett par gånger om året, men denna gång är hon mer trosviss än någonsin. Det börjar med att hon blir lite rundare om magen och tåligt vaggar fram genom huset som den väntande modern. Hon är ömsom kärleksfull och pockande, ömsom tillbakadragen och tankfull.

I god tid före själva tilldragelsen börjar hon se sig om efter ett lämpligt bo till sina barn. Hon arbetar med att utvidga den gamla gropen bakom garaget och ägnar några dagar åt idogt grävande. Jordig och flåsig kommer hon då och då in till mig och rapporterar hur bygget avancerar samt dricker lite vatten. När garaget denna gång började luta betänkligt bestämde hunden att lyan nog inte var önskedrömmen

för en flock valpar.

I stället började hon gräva på terrassens högra sida, vilket är förbjudet. Jag grävde resolut igen hennes meterdjupa bostad, varvid hunden omedelbart började gräva ett nytt hem på terrassens vänstra sida. I några dagar höll vi på så, tills hunden faktiskt tröttnade och letade rätt på en ny boplats.

Nu grävde hon sig ner under yttertrappan och eftersom boet är väl dolt bakom några buskar fick hon tillåtelse att hålla till där.

Med kraft och energi arbetade hon med det nya boet. Det började bli bråttom. Valparna var i antågande.

För några dagar sedan nedkom hon med tre stycken pipleksaker föreställande gula igelkottar, vilka hon ursprungligen fått i julklapp. De piper tack och lov inte längre, men det väsande ljud de numera utstöter när hunden klämmer på dem är tillräckligt för att hon ska vara nöjd.

Hon bär dem med sig runt i huset, från soffan till hundfällan, till mattes säng, till soffan osv. Det innebär att det är ett förfärligt springande hela dagarna, för hon kan ju bara bära en ”valp” i taget.

Då och då tröttnar hon på dem, vilket kan ske mycket plötsligt. Om jag t ex ropar ”mat” släpper hon bryskt ”valpen” hon har i munnen och överger den för matskålen.

Med jämna mellanrum försöker hon bära ut ”valparna” till lyan under trappen, men eftersom leksakerna hör till innegrejerna vet hon att dessa inte får komma utanför ytterdörren.

Därför försöker hon smuggla ut dem. Hon ser ut som en hamster med väl stoppade kindpåsar när hon med ”valpen” dold i munnen försöker smyga ut genom ytterdörren. Ingen kan missta sig på vad hon håller på med.

Hennes fantasi har inga gränser och med eller utan igelkottarna ägnar hon timmar åt att ligga i sin håla och prata med mer eller mindre inbillade ”valpar”.

Hon är mycket övertygande.

När hennes bo föll samman och ”valparna” blev kvar där inne tvingade hon mig till slut att gräva upp boet och rädda ”valparna”. Hunden deltog livligt i räddningsaktionen och var överlycklig när jag grävt fram ingenting. Försiktigt tog hon med sig fantasi-valparna in och lade dem på hundfällan.

När jag såg henne gå iväg med ingenting, gnällande och småpratande trodde jag att jag blivit tokig. Hunden hade lyckats få mig att gräva fram något som jag visste inte fanns!

Prima ballerina

Mulle är familjens prima ballerina. Ingen kan förstås tro det när hon mullig och grann sitter i hallen och funderar över livet. Men vad jag vet finns det gott om lite rundare danserskor i vår världs historia och de lyckades på sin tid både charma och fascinera sin publik.

På ett ganska egenartat sätt dansar nu Mulle för oss regelbundet varje kväll. Det är kanske inte direkt vackert att se, men i alla fall mycket originellt.

Mulle började träna sin kropp för en tid sedan och det verkar vara det som nu har gett resultat. Hon har inte blivit så värst mycket tunnare och de korta benen har definitivt inte blivit längre, men hon har blivit smidigare.

Hennes övning ”hopp över hund” har gjort verkan och hennes träningar blir nu allt mer avancerade. Hon hittar ständigt på nya övningar. Den senaste ägnar hon sig åt i den övergivna trädgården bredvid vår.

Hon klättrar och klänger i de döda träden. Med

styrka och viss grace far hon framide två gråmurkna äppelträden. Hon rusar upp och ner längs grenarna, hänger i baktassarna eller framtassarna, snurrar runt grenarna och gör de mest hals-brytande hopp mellan träden. Efter flera veckors övningar är hon nu en ganska skicklig klättrare.

Men annat var det första gångerna. Det tog mig en vecka att räkna ut vad som hände på grannens tomt. Då och då hördes raslandet och knakandet från något stort och tungt som verkade ramla omkring bland snåren under träden. Sedan kunde jag genom buskagets rörelser följa något ge-nom snåren, men jag såg aldrig vad det var. Inte förrän Mulle blev bättre på klättringen hann jag se henne innan hon trillade ner och försvann i undervegetationen.

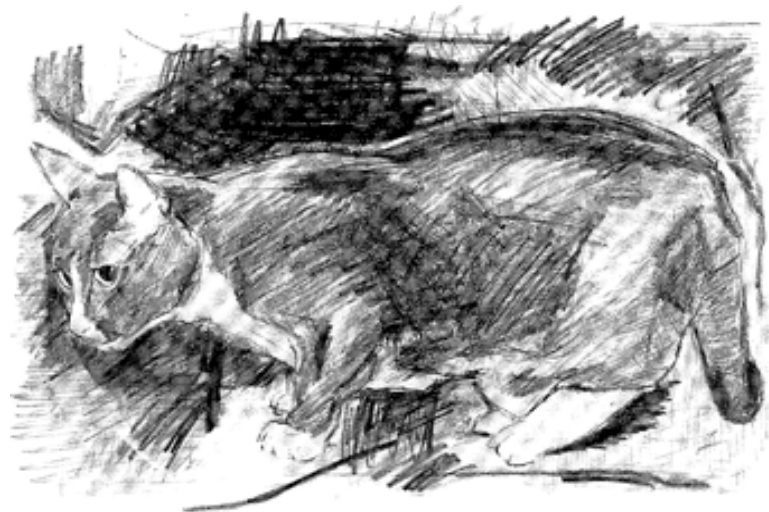
Nu tränar hon trädklättring så gott som varje dag och har helt övergett ”hopp över hund”.

Klättrandet fungerar nog som någon slags uppvärmning till kvällarnas stora dansuppvisning, som är lite mer avance rad än orgonföreställningen. Kvällsföreställningen börjar i exakt samma ögonblick som kattmatsburken öppnas. Då sträcker hon på sig, reser sig på bakbenen och som i extas utför hon de mest

avancerade balettövningar. Hon går på tå, hoppar och snurrar runt. Att se hennes graciösa skutt och virvlar när hon far nerför källartrapper är både hjärtknipande och uppskakande. Det ser fullständigt livsfarligt ut ibland, men tack vare hennes balansövningar i klätterträden har hon full kontroll över varje liten muskel i kroppen och missar aldrig ett steg.

Avslutningsvis snor hon med våldsam fart runt sin matskål och avslutar hela baletten med ett häftigt hopp upp mot matburken. Som tack för måltiden fortsätter hon sedan dansen under matbordet medan vi äter middag.

För det kan väl inte vara för att hon vill ha lite extra dricks i form av kycklinglår, fläskkotlett, köttsås eller vad det nu är som bjuds?

Nya grannar

De fyras gängs världsbild skakades om ordentligt när det flyttade in nya hundar och katter i grannskapet.

De fyras gäng var ensamma herrar på täppan och betraktade sig som härskare över både trädgård och skog. Chocken över att helt plötsligt ställas inför främlingar var svår. Det tog dem flera dagar att hämta sig.

Hunden återvann fattningen först. Hon hade ju inget emot lite hundigt sällskap, speciellt eftersom nykomling-arna är två lagom stora, vackra hanner. Hon hälsar mer än gärna på hos dem.

Våra morgonpromenader fick ett nytt innehåll. Hon skenar iväg den vanliga rundan med en helt annan hastighet än hon haft tidigare. När vi på slutet ska passera de nyinflyttade drar hon sig mot deras grind och hoppas att killarna ska vara ute. Sorgset lufsar hon vidare om de inte är det.

För katterna har omställningen varit svårare. De kan inte acceptera inkräktare på sina marker. I början förhöll de sig avvaktande. De hoppades in i det

längsta att de nya katterna skulle försvinna, men så väl var det inte. Till slut tvingades de tre musketörerna att dra ut i fält och försvara sitt land.

Som den störste och mest vältränade av dem tog Nisse ledningen, det var en självklarhet. Jocke, med en smula erfarenhet av slagsmål, intog platsen som rådgivare i andra ledet.

Mulle bestämde sig för att vistas inomhus resten av livet, men övertalades till slut att i alla fall sitta på trapper och se skräckinjagande ut.

Envisa och uthålliga började så Nisse och Jocke att bevaka sina revir. De patrullerade varje dag hela området och kartlade noga fiendens vägar. De markerade gränserna och lade så upp strategin.

Vid den första konfrontationen bestämde Nisse sig för att satsa på uttittning för att skrämma bort motståndaren. I nästa steg skulle den berömda Nisse-morrningen användas.

Det är den morning som till och med kan få Mulle att lämna sin matskål. I sista hand skulle Nisse ta till handgripligheter. Något som både han och Jocke hoppades inte skulle bli nödvändigt. Men om så blev fallet skulle Jocke bistå vid striden och gemensamt

skulle de köra iväg inkräktarna.

Det första mötet lät inte vänta på sig. Nisse träffade snart på en brunrandig, halsbandsförsedd herre. Nisse började stirra – och stoppade faktiskt sin fiende på flera meters avstånd. Hopkrupen blängde Nisse på sin motståndare som minsann kunde konsten att glo han också. Vassa blickar slängdes fram och tillbaka mellan dem.

Nisse övergick till morningen – och inget hände.

Nu blev Nisse lite orolig. Skulle han tvingas ge sig in i en närstrid? Var fanns Jocke? Nisses erfarenheter av slagsmål skulle inte räcka till. Här hängde hela deras revir på en-samma Nisse. Detta var ett krisläge.

Då kom hjälpen. Med ett djupt magvrål rusade hunden genom trädgården. Här ska inte vara några främmande katter! röt hon och höll på att trampa ner stackars Nisse där han låg och blängde.

Inkräkta ren försvann som en blixtn genom gräset och över staketet.

Med stolta steg följde Nisse hunden tillbaka till trappen. Där strök han sig hastigt mot hennes ben. Det där gjorde vi väl bra, sa han, innan han gick in.

”Crocodile Dundee”

Hunden och jag gjorde stan en dag. Vi skulle egentligen bara göra en kort visit i civilisationen för att hämta en vän, men efter diverse flyg- och båt-förseningar var gästen flera timmar försenad. Så hunden och jag bestämde oss för att besöka hundfältet vid havet. Det var bra länge sedan vi var där senast.

Förr i tiden åkte vi dit en gång i månaden, men eftersom hunden inte gärna leker med främmande hundar och dess-utom kan bada i sjön hemma har det inte blivit så många besök det senaste året.

Gissa om hon blev glad när hon förstod vart vi skulle? Redan vid trafikljusen började hon hoppa och tjuta i bilen. När vi körde in på parkeringen var oljudet från henne fullständigt öronbedövande.

Skällande och ylande rusade hon iväg när jag släppte ut henne från bilen, men återvände snart till mig. Det var då jag kom på varför jag inte besökt hundfältet på så lång tid. Hunden kunde ju inte uppföra sig. Jag försökte se noncha-lant ut medan hon hoppade om-

kring mig och nafsade mig i benen. På alla sätt och vis försökte hon få mig att leka med henne, helt ointresserad av alla hundar omkring henne.

Hunden bär sig inte alls åt som de andra hundarna på fältet. Nej, i stället för att glädjas åt friheten och spränga fram över vidderna, hoppa och leka, ägnar hon sig åt att klänga på matte. Med hunden runt mina ben försökte jag att så diskret som möjligt promenera över parkeringen och försvinna från alla frågande blickar. Andra hundar springer tysta och glada iväg och leker. Deras hussar och mattar kan promenera och ha trevligt.

När vi fortsatte över fältet kände jag de undrande blick-arna i ryggen. De tyckte synd om den stackars hunden. Säkert hade hon suttit ensam hemma hela dagen. Menande blickar for fram och tillbaka över fältet. Hunden är säkert lite störd av att vara ensam så mycket, sa de.

Jag kände att jag måste försöka upprätta mitt goda rykte och styrde stegen mot agilitybanan. Hunden älskar agility-hindren. Hon kryper, hoppar och klättrar, under förutsätt-ning att jag hela tiden finns vid hennes sida förstås.

Där fick ni allihop, hunden kanske är konstig, men hon är minsann aktiverad. Hon sitter inte alls ensam hemma hela dagarna!

Sedan fortsatte vi till badet och hunden dök i vattnet. Hon simmade fram och tillbaka, fram och tillbaka. Jag vet ingen hund som älskar att bada så mycket som hon.

Hunden blev pigg och fräsch av badet så vi tog oss en promenad genom staden. Hon skuttade fram längs trottoaren och jag hade all möda i världen att hindra

henne från att hälsa på alla vi mötte. Hon kommer ju från landet, så hon tror att man måste hälsa på alla. Hunden i stan påminner mycket om Crocodile Dundee i New York.

Dagens höjdpunkt kom dock inte förrän jag köpte mjukglass. Som den väluppfostrade hund hon trots allt är satt hon snällt vid min sida och väntade på att vi skulle fortsätta promenaden.

Flickan i kiosken tittade ut på hunden, som tittade tillbaka med sina allra hungrigaste ögon.

– Får hunden äta korv? frågade flickan, och hunden nickade allt vad hon kunde.

Med en jättelik frukostkorv hängande från munnen lämnade hon kiosken.

När hon sedan smaskade i sig en halv mjukglass bestämde hon att det kanske inte skulle vara så dumt om vi flyttade till staden.

Vad är det lantliga snasket – hästpelleter och hönsfoder – mot korv och glass?

Stora kattkriget

Det är uppjagande att vakna mitt i natten av att katter slåss på liv och död utanför det öppna sovrumsfönstret. Det kan jag tala om, eftersom det har hänt mig. Kriget mellan de fyras gäng och de nyinflyttade katterna blev allt hårdare och när vi målade fönster under några dagar intensifierades stridigheterna och utmynnade i ett stort nattligt slagsmål.

Jag har aldrig tänkt på att vi har så många fönster och heller aldrig funderat över hur lång tid det skulle ta att måla dem. Jag har alltid en optimistisk syn på saker och ting och ser helt orealistiskt på tidsfaktorn. Jag trodde vi skulle klara fönstren på en dag eller så. Nu tog det förstås mycket längre tid och därför levde vi med öppna fönster i flera dagar.

De fyras gäng tyckte förstås det var jättebra. De kunde ju springa ut och in som de ville. Katterna vill säga, hunden ägnade sig meståt att hänga över fönsterbrädan och skälla på alla konstiga ljud hon nu hörde från skogen.

Det var förstås omöjligt att hålla Jocke, Nisse och

Mulle inomhus nattetid. De kom som vanligt in för sitt kvällsgodis, men smet ut igen så fort vi somnat.

Så klockan två en natt vaknade jag av att det stora slaget om vår trädgård stod just under vårt sovrumsfönster. Alla som har hört katter slåss vet hur det låter. Det går inte att ta miste på allvaret i stridigheterna.

Det gjorde inte jag heller. Jag hoppade ur sängen i stort sett samtidigt som jag slet åt mig morgonrocken och skenade utför trappen med en stridsglad hund i hälarerna. Tillsammans var vi redo att kasta oss in i kampen.

Utanför steg oljudet och i min fantasi såg jag hur Jocke och Nisse, blodiga och utmattade, tappert kämpade mot inkräktarna. När jag tände lamporna lade sig en skrämmande tystnad över trädgården, men hunden och jag fortsatte vår försvarsaktion. Väl ute visste vi inte vart vi skulle ta vägen. Det var knäpp tyst! Jag ropade på katterna och hunden försvann runt hörnet mot sovrumsfönstret. Allt som hördesvar hennes snusande och rumsterande i buskarna.

Det gick några minuter, så kom äntligen Jocke sakta

promenerande. Svansen stod rätt upp och var alldeles yvig. Så yvig som Jockey ganska klen behårade svans nu kan bli. Strax efter kom också Nisse, lika upprörd och orolig.

När jag vände mig om för att gå in satt Mulle på trappen. Hon hade förstås följt striderna inifrån huset.

Vi lugnade ner oss med lite godis och ett glas vatten och drog oss tillbaka sovrummet där alla kurade ihop sig i min säng efter de skrämmande upplevelsorna.

När jag kröp ner i sängen undrade husse var jag hade varit. Som vanligt hade han sovit sig igenom all dramatik. I ett hus som vårt måste det vara en värdefull gåva att kunna sova så bra som husse gör. Men hur skulle de fyras gäng ha klarat sig om matte hade sovit lika hårt?

Enstöringen

Mulle känner sig ensam ibland. För det mesta är hon en elak enstöring, men ibland får hon för sig att hon ska umgås. Och då är det inte alltid så lätt att hitta någon att sällskapa med.

Det är helt och hållet hennes eget fel, eftersom hon är så ovänlig mot sina kompisar. De har tröttnat på hennes lynnighet och blir mycket misstänksamma när hon försöker vara snäll.

Jocke och Nisse är de verkliga vännerna. Visst kan det hetta till lite mellan dem också, men de reder snabbt ut problemen och blir sams igen. De är sällan långt ifrån varandra. De sover tillsammans, äter tillsammans och ibland till och med busar de med varandra.

Då blir de gamla gubbarna för ett kort, ögonblick som små kattungar. Ibland fårad också Mulle vara med och busa, men det brukar inte bli långvarigt och slutar alltid med att Mulle går till överdrift. Hon biter för hårt, klöser för djupt och blir alldeles oregerlig. Då fräser gubbarna åt henne och hon blir sitt vanliga sura jag igen.

Ibland försöker Jocke uppfostra den lilla bråkstaken. Han tvättar henne, pratar med henne och agar henne när hon gör något dumt. Vilket hon ju gör ständigt. Mulle blir förolämpad av detta och kastar sig över Jocke, biter honom i nacken och klöser honom på ryggen. Tacka tusan för att hon för det mesta får vara ensam.

Men som sagt var drabbas hon ibland av sällskaps-sjuka. Då gråter hon övergivet. Hennes snyftande kan få vilket hjärta som helst att smälta. Om ingen omedelbart bryr sig om henne ökar gråten i både ljudstyrka och intensitet. Till slut ekar hennes ensamhetsrop mellan väggarna och om ingen annan gör det, så rusar åtminstone jag då till hennes undsätt-ning.

Oftast sitter hon som en liten storögd kattunge någonstans där hon ser riktigt ensam och övergiven ut. Hon kan sitta i källartrapper, några trappsteg ner, så bara hennes stora sorgsna ögon syns, eller också sitter hon mitt på köksgolvet, på TV:n eller under soffan.

När jag kommer till henne skulle man ju tro att hon blir glad och genast vill sitta i mitt knä, kela och leka, men så lätt går det inte med Mulle inte. Nej, först ska

det krusas och övertalas. Hon vill höra hur mycket vi alla tycker om henne, vilket kanske inte är alldeles sant. Vad Jocke och Nisse egentligen tycker törs jag inte riktigt svara för. Sedan ska hon gärna mutas med något gott, helst några räkor, men en eller annan katt-godis går också bra.

När så själva krusningen är över förvandlas hon till allas vårt lilla gull och sitter kurrande i mitt knä. Det ska kelas i det oändliga, ja, i alla fall tills Mulle trött-nar.

För det gör hon rätt vad det är. Då fräser hon till, kör klorna i mina lår och hoppar ner. Självständigt marscherar hon bort till Jocke eller Nisse, bråkar lite och hoppar så upp i sin korg där hon sedan ägnar sig åt att bliga elakt på mig så länge jag finns i närheten.

Hon är ingen myskatt, Mulle, men hon är väldigt charmig i sin elakhet.

På högan gren

Alla katter kan klättra i träd. Det vill säga alla kan klättra uppåt, men alla kan inte sedan återvända till marken. Det har Nisse lärt mig. Han klättrar inte ofta i träden här, men när han gör det klättrar han högt och sedan kan han inte komma ner. Han förstår inte hur han ska göra.

Första gången han i ett anfall av övermod klättrat för högt var en förfärlig upplevelse, både för Nisse och mig. Han satt då i den allra besvärligaste tallen. Våra stegar är flera meter för korta för att nå honom där och inga grenar ha- han att klättra ner på. Den gången hade han nog suttit i trädet en hel natt och var ganska stelfrusen och hungrig när jag äntligen hittade honom.

Jag tjatade länge på honom att han skulle komma ner, men Nisse bara grät övergivet och tittade ner på mig med stora ögon. Husse, som den gången var hemma, kom till slut på lösningen. Med ett rep kastat runt grenen Nisse satt på skakade vi ner honom. Vi tog förstås emot honom i en filt, som grannen enga-

gerats att hjälpa till med, så det var ingen risk att Nisse skulle komma till skada. Men det förstod ju inte Nisse. Hysteriskt skrikande försökte han i det längsta klamra sig fast vid grenen. Gissa om det skar i mitt hjärta att höra honom!

Nästa gång Nisse var i klättertagen fastnade han i en jättetall på ödetomten bredvid. Han

Nisse tittade bedjande ner på mig och jamade eländigt. Han ville inte alls lyssna på mina instruktioner och svarade bestämt emot när jag påstod att alla katter kan klättra neråt om de försöker. Nedskakning i filt var inte att tänka på nu. Jag skulle aldrig klara det ensam. Så det var bara att svälja svindeln och klättra upp och hämta honom. Trodde jag!

Vid första försöket lyckades jag ta mig upp till honom, bara för att finna att han var hysterisk och absolut vägrade låta mig ta i honom. Så jag klättrade ner igen och satte mig att fundera. Nisse grät allt högre. Till slut kom jag på lösningen.

Sovkorgen var det som kunde klara krisen. Sovkorgen är Nisses hem och borg. Där söker han skydd vid minsta fara och är fullkomligt trygg.

Med hjärtat i halsgropen och Nisses korg på huvudet

började jag klättra uppför stegen. En modern, svajande aluminiumvariant. Tacka vet jag gamla hederliga järnstegar!

Nisse följde mycket intressat mina darriga steg uppåt. Jag vågade inte titta ner, hjärtat slog vilt och jag började så smått att må illa.

Till slut hade jag kommit till stegens översta pinnar. Med ena armen kramade jag krampaktigt trädet och med den andra försökte jag hålla korgen i balans på huvudet. Nisse fattade snabbt vad jag ville, gren för gren kom han klättrande mot mig. När grenarna tog slut och det var någon meter kal stam mellan oss, tvekade han och gnällde ömkligt. Så tog han sats och med en duns satt han i korgen. Med en viss kraftanstängning lyckades jag hålla balansen trots att sju kilo katt landade på mitt huvud.

Med korgen på huvudet klättrade jag ner med en mycket nöjd Nisse.

Jag har nu klättrat upp och ner med korgen på huvudet i alla trädgårdens tallar och Nisse är väl inkörd på räddningsrutinerna.

Allt fungerade bra ända tills Nisse i ett anfall av övermod ännu en gång klättrade högst upp i stora tallen.

Den varifrån vi skakade ner honom en gång.

Som den obotlige optimist jag är hoppades jag på att stegen växt sedan sist och satsade på att klättra upp med korgen. Men när jag klättrat så långt jag kunde var det fortfarande flera meter kvar till Nisse.

Jag höll i ett fåfängt försök upp korgen mot honom, men så långt vågade Nisse inte hoppa.

Jag klättrade ner igen. Nisse trodde att jag övergav honom och grät högljutt.

En hiss kanske skulle få ner honom, men hur få upp hissen?

Jag letade rätt på en korg med handtag och ett rep. Så gav jag mig upp på stegen med repet hoprullat som en lasso överaxeln. När jag klättrat så högt jag vågade kastade jag lasso. Det ser ju enkelt ut i västernfilmerna. Det skulle ju bara upp, ett par meter och så över grenen och ner till marken. När jag försökt kasta repet över grenen minst tjugo gånger var jag på väg att ge upp, men påhejad av Nisse gjorde jag en sista kraftansträngning.

Och det lyckades faktiskt, utan att jag trillade ner!

Jag band fast korgen i repet och hissade upp den till

Nisse. Han begrep redan när korgen var på väg upp vad jag ville att han skulle göra. Försiktigt klättrade han ut på grenen och satte sig vid repet och väntade på hissen. Smidigt kröp han sedan ner i korgen och började färden tillbaka till jorden.

Han satt mitt i korgen och tittade sig belåtet omkring. Som om det var vardagsmat för honom att åka hiss. Väl nere på marken hoppade han ur korgen och tackade mig som han brukar genom att slänga sig framför mina fötter och kravla runt där på rygg. Med glimten i ögat och ett svagt leende gör han sig till och då förlåter jag honom allt. Ingen katt kan då vara sötare än Nisse.

Sömnens gåva

Hunden kan sova överallt, när som helst och hur som helst! Detta är en färdighet som hon alltid haft. Det visade hon redan som liten valp.

Mången gång har häpnade hästtävlingbesökare, stallgäster och hundutställare studerat den sovande hunden. Att hon sover som en stock i bilen är varken konstigt eller ovanligt, men att hon kan sova lika hårt mitt på stallplan, bland den skrikande publiken en travkväll och på brukshundsklubbens träningsplan under pågående träning kan jag inte förstå.

Efter årtal av diverse evenemangsbesök är hunden täm-ligen blasé när det gäller underhållning, så det ska till något alldeles extra för att hon ska hålla ögonen öppna.

Redan som liten valp tröttnade hunden på stallbesöken och lade sig att sova. Hennes val av sovplatser var spektakulära. Vilket litet halmstrå som helst dög att bädda säng med. Hon puffade ihop en liten hög och somnade. Att det råkade vara under magen på någon av hästarna, i en boxhörna eller mitt på stallplan hade för hunden ingen betydelse. Hon

var uttråkad och sömnig och ville sova.

Både människor och hästar lärde sig snart att kliva över henne. Otroligt nog har hon aldrig råkat ut för något olycks-tillbud. Lite försiktigare har hon dock blivit som vuxen och sover nu helst i en nyhalmad hästbox där hon kan bädda ner sig och bli helt osynlig för omvärlden.

Under sin ”tonårstid” tyckte hon att det var spännande att åka på hästtävlingar. Intressantast var travtävlingarna. När publiken hejade fram sin favoritpalle över upploppet stod hunden och tryckte nosen mot banstaketet. Svansen viftade och det ryckte lite i bakbenen. På den tiden hade hon nog gärna varit med och ryckt upp farten lite.

Men det var då det. Numera suckar hon mest och lägger sig och sover. Mitt bland alla uppspelade människor rullar hon ihop sig och somnar. Ja, ibland rullar hon inte ens ihop sig utan sträcker vällustigt ut sig på sidan och slocknar, förvissad om att matte håller undan alla trampande fötter från hennes svans. Då och då vaknar hon till. Det är när hon känner sig iakttagen. Belåten över uppmärksamheten vaknar hon då för att flirta in sig hos beundraren.

– Vilken lugn, fin hund, säger de, och så kelar de en stund med henne. Sedan somnar hon snabbt om igen.

Under vår intensivaste period som brukshunds-ekipage visade hunden en fantastisk förmåga att ligga plats, minut efter minut låg hon blick stilla. Huvudet utsträckt mellan framtassarna, svansen nonchalant slängd snett åt vänster.

Visst såg det fint ut! I Hon låg där lugnt och väntande på nästa kommanddo vslappnad men ändå redo att fortsätta. Alla var mycket imponerade. Ända till jag kommenderades tillbaka till henne och hon skulle sätta sig upp. Då avslöjades det! Hunden sov, helt döv för alla kommandon. Hennes kurskamrater kunde hoppa upp och leka eller slåss, men hunden låg kvar och sov!

Hon tar chansen att sova så fort hon får den. Hon har sovit på Falsterbo-tävlingarna, Travkriteriet och på galoppderbyt, på Malmö Mässhallar och lydnadstävling. Säg den som slår det!

Semestervårda

Det är svårt att resa bort från de fyras gäng, men trots det envisas vi med att åka på semester ibland.

Katterna, som vägrar finna sig tillrätta någon annanstans än hemma, pysslas då om av snälla grannar och hunden placeras på pensionat.

Efter veckor av planerande, flera telefonsamtal till hundpensionatet, inköp av kattmat, kattgrus, nya sovfiltar och tuggben är det så dags att packa väskorna.

Kvällen före avresan är det alltid rörigt. De fyras gäng har länge förstått vad som är på gång och försöker på alla sätt övertala oss att stanna hemma.

– Hur kan ni svika oss så, lämna oss till okända, överge oss efter allt vi gjort för er? undrar de.

Jocke undersöker noga allt som packas ner. Han studerar väskan, innehållet och packningen för att försöka räkna ut vart vi tänker bege oss.

Mulle och Nisse sitter med sorgsna ögon i någon öppen resväska och tittar på mig. Ännu har jag inte

packat ner någon katt, men det kommer säkert!

Hunden anser det ofrlåtligt av oss att lämna henne. Hon följer mig i hälarna och varje gång jag ser på henne anlägger hon en min som krossar mitt hjärta.

Hundpensionatet är det enda ställe som vi med rent samvete kan överlämna henne till. De är hundvana och har erfarenhet av busiga hundar. Där kan hon inte ställa till med några katastrofer. Tror vi i alla fall!

Vid avlämnandet kastar sig hunden ur bilen, flänger in på pensionatet, flåsande och flämtande undrar hon om de är glada att se henne. Så kommer hon ihåg varför hon är där och ser ledsen ut igen. En sista gång försöker hon pressa mig till att stanna hemma.

När jag åker ifrån henne är hon förkrossad. Med ”hur kan den enda människa jag litar på göra så här” i ögonen ser hon långt efter mig. Mitt hjärta blöder och snörvlande åker jag därifrån. Då bestämmer jag att denna semester är den sista. Jag ska aldrig mer åka ifrån dem.

Men jag försöker rycka upp mig och se fram emot en semester utan katter i sängen, ingen lyckligt flåsande hund klockan sex på morgonen. Nej, sovmornar, lugn och ro och inga mattider att passa. Är det inte

fantastiskt?

Efter två dagar får jag abstinensbesvär och kastar mig över alla hundar och katter jag möter. Jag kan inte sova utan kattyngden på magen och jag studerar noga hundmats-sortimentet i ortens snabbköp.

Efter sju dagar, längre klarar jag inte, hämtar jag hunden på pensionatet. Hon nästan äter upp mig och är så lycklig att jag får tårar i ögonen.

Hon har ätit upp sin nya sovfilt, luktar som minst tio obadade hundar och energin flödar ur henne. Men vad gör det!

Samtidigt som vi flyger ut genom dörren slänger jag checken till pensionatsföreståndarinnan och så är vi på väg hem. Hunden sitter längst bak i bilen och tjuoter lyckligt.

Hemma ska alla pussas och kramas. Katterna är glada att se oss. De stryker sig runt våra ben och pratar vänligt, men snart undrar de om det inte är middagsgården.

På kvällen samlas de på min mage och hunden slumrar in på sina kuddar. Äntligen sover jag riktigt gott igen!

Matdags!

ööööö ööööjdiiii iiiicccccc cccckk kkkk. Det är Jocke som har skrivit föregående mening. Det står att han är hungrig och vill ha middag. Han talar om det genom att varje eftermiddag kliva fram och tillbaka över tangentbordet till min ordbehandlare. Jockes mage går alltid två timmar för fort, vilket innebär att han varje dag ägnar samma tid åt att tjata om middag. När han får sin middag klockan sex tror han att han ännu en gång lyckats tjata sig till lite krubb.

Ofta får jag höra hur bra jag har det som kan sitta hemma och jobba. Att det måste vara så lugnt och skönt. Men de som säger så har aldrig upplevt Jockes mat-tjat och aldrig träffat de fyra gänget! En stor del av dagen ägnar jag åt att springa upp och ner i trappen. Det händer alltid något på bottenvåningen. Någon tar sig in i skafferiet, river ner något eller fastnar i diskmaskinen (de odiskade tallrikarna är rena guldgruvan för en företagsam katt). Hunden vill gå ut, Jocke vill komma in, Mulle ska ut, Nisse in osv. De går aldrig ut och in tillsammans. Då och då

åker en blomkruka i golvet, när Mulle jagar fåglar genom fönstret eller när Jocke slåss med grannens katt utan att gå ut.

De fyra är fenomenala på att hitta på sattyg för att sysselsätta mig. Då och då envisas jag med att försöka arbeta och det gillar de inte.

Eftermiddagarna tillbringar de oftast i mitt arbetsrum, alla fyra. Ju mera klockan närmar sig sex desto fler blir de. Det är alltid Jocke som kommer först.

Han börjar med att undersöka vad jag åt till lunch, kliver omkring på skrivbordet, slickar tallriken, letar brödsmlor och skyr inga som helst medel att hitta något att stoppa i magen. Han gräver i mina papper, slänger pennor på golvet och drar omkring med besticken. När han är klar med detta begynner så hans vandringar fram och tillbaka över tangentbordet.

Om inte det hjälper övergår han till att träna bergsklättring på hyllor och skåp, sätter sig framför garderoben och pillar upp dörren, går några gånger till över tangentbordet osv

Men middag serveras inte förrän klockan sex!

Någon stund efter Jocke dyker Mulle upp. Då har hon soltid under skrivbordslampan. Hon sitter under den en stund varje dag och njuter av ljuset och värmen. Sedan börjar hon samma tjat som Jocke, så nu är det två katter som går fram och tillbaka över tangentbordet.

Efter Mulle kommer Nisse för att värma sig under lampan. Han tjarar inte om mat men vill ha uppmärksamhet och helst sitta i knät en stund. Med Nisse i knät och de två andra vandrande fram och tillbaka under näsan på mig kämpar jag vidare med mitt arbete.

Sist kommer hunden. Glad och lycklig över att det snart är middag. Hon viftar på svansen så papperna flyger och ska absolut slicka matte i ansiktet, flåsa lite och hoppa runt på golvet. Det blir en viss oreda när trettio kilo hund hoppar omkring under skrivbordet. Katterna hatar hennes uppträdande. Hunden och Jocke råkar ofta i dispyt om hur mat-tajtning går till.

För att undvika bråk reser jag mig nu för att gå ner till köket. Klockan brukar vara sex då. I samma ögonblick försvinner katterna nerför trappen med

svansarna i vädret. I lunden väntar på matte och skuttar glatt runt mina ben medan jag försöker klara trappen.

De dagar de fyras gäng har varit speciellt bråkiga känner jag att det vore fantastiskt att kunna stänga dörren bakom mig och åka till jobbet!

Faderskänslor

Jocke är väldigt förtjust i bebisar, företrädesvis kattbebisar men hundvalpar kan också gå an. Ungar väcker hans faderskänslor och han förvandlas från nonchalant ungarluskatt till ansvarsfull pappa.

Sitt första anfall av faderlighet fick Jocke när Nisse kom in i huset. Jocke tog så fort han kunde över ansvaret för hittebarnet. Han tvättade den lilla kattungen, värmdde honom och lärde honom allt en katt behöver veta. Med enorm frenesi försvarade Jocke den enligt hans åsikt värnlösa lilla Nisse.

Modig som ett lejon jagade han hunden ut ur huset och orsakade flera gånger kriser i det annars jovialiska förhållandet mellan husets invånare. Med en stol framför mig som en annan lejonvärd tvingades jag flera gånger mota undan den rasande katten.

Tack och lov växte Nisse upp till en stor, frisk hankatt och när han fyllde två år tvingades också Jocke inse att Nisse kunde klara sig själv.

Bara ett par månader senare lyckades Jocke snoka rätt på nya små bebisar. Tillsammans inledde hunden

adopterade han fem vildkattungar som raskt flyttade in i värt kök. Där sköttes de mönstergillt av hundmamma och kattpappa. Köket förvandlades till mat-, lek- och toalettplats.

De små kattungarna hängde och klängde på hunden som med moderliga ögon tillät dem vilka hyss som helst. Ena sekunden låg de båda stolta föräldrarna och sov tillsammans med sina fem telningar för att i nästa ögonblick leka följa John över stolar och bord. Att försöka utöva någon mänsklig verksamhet i köket under den tiden var omöjligt.

En tid var det sedan dåligt med bebisar om man undan tar en och annan hundvalp som varit på besök och elaka Mulle, men till slut hittade Jocke återigen en hel kull med små söta kattungar! Lycklig satt han länge och bara njöt av att se på de små live. De låg och sov i en hög under grannens trapp, alltså förbjudet område för våra katter.

Till slut kunde Jocke inte motstå bebislukten. Vilken kattmamma önskar sig inte då och då lite hjälp med barnpassningen, tänkte Jocke och tog ett skutt över staketet för att anmäla sitt intresse. Glad i hågen travade han bort till kattungarna. Han böjde sig ner

över dem och snusade njutningsfullt.

Han märkte inte kattmamma som var i antågande. För-siktigt smög hon fram och såg den stora, grå han atten pyssla med hennes barn! Med ett vrål kastade hon sig över stackars Jocke. Han försökte förklara, men arga kattmammor lyssnar inte alls och hårtussarna flög snart genom luften. Bättre fly än illa fäkta, tänkte Jocke och tog ett skutt mot staketet, men kattmamma hängde på och Jocke orkade inte hoppa tillräckligt högt.

Hans stackars mage skrapades mot staketstolpen och lämnade ett pinsamt men tydligt spår efter honom. Det blev inte mycket päls kvar på Jockes runda mage.

Hans kärlek till bebisar fick en törn. Han har inte tittat åt småttingar sedan dess. Några dagar ägnade han åt att ligga på rygg i soffan och slicka sin sargade mage och begrunda vad som hade hänt.

Djurfotografering

Det är inte lätt att fotografera djur. Det vet alla som har försökt.

Det finns inget som aktiverar de fyras gäng så till den milda grad som när jag hämtar kameran. Från att ha sovit i de mest underbara poser rusar de upp för att försöka titta in genom objektivet, lukta på blixten och slicka på linsen. Eller också är de spårlöst försvunna när jag fått av linsskyddet och genom sökaren letar efter dem i soffan.

För några år sedan bestämde jag mig för att nu eller aldrig skulle vi ha personliga julkort. Så jag arrangerade röda och vita borddukar på golv och väggar i köket, ställde fram några frodiga julstjärnor och inbjöd de fyras gäng att sitta där och se söta ut.

Smygande närmade de sig mitt fotoarrangemang. Det måste vara något mystiskt med det här, tänkte de och vägrade absolut att sitta vackert.

Jag lade ut godbitar på lämpliga ställen och genast jagade hunden bort alla katterna och åt upp gottet på tre sekunder. Samtidigt ramlade blommorna och de

vita dukarna var inte längre vita.

Efter flera timmars arbete blev resultatet några bilder på tre katter fotograferade bakifrån medan de sitter och äter samt ett par bilder på en fullständigt vettsskrämd hund.

Hunden trodde nämligen att jag var arg på henne - inte helt fel - och förstod inte varför. Vid sådan tillfällen blir hon helt förtvivlad. Det syns på bilderna!

Det blev inga julkort med de fyras gäng den julen, och kommer säkert aldrig att bli det heller.

Tre tjocka katters bakdelar och en strykrädd hund är ju inte mycket att skicka till vänner och bekanta.

En av de fyra skiljer sig dock från de andra när kameran kommer fram och det är Mulle. Hon är en alldeles fantastiskt talangfull fotomodell och älskar att åma sig framför kameran.

Jag upptäckte det en dag för några år sedan när jag hittade henne på matsalsbordet insvept i den vita spetsduken. Hon hade mycket effektivt arrangerat spetskanten runt sitt huvud och låg där som en liten prinsessa. Klart att jag genast hämtade kameran och hoppades att Mulle skulle ligga kvar tills jag hunnit

ladda blixten och ta av linsskyddet. Och det gjorde hon!

Mulle blev jättelycklig över uppståndelsen. Hon rullade runt i duken och bytte pose hur många gånger som helst. Hon draperade den vita duken omkring sig, under sig och över sig. Den bildserien är jag faktiskt ganska stolt över.

Varje gång jag kommer med kameran blir hon lika förtjust och ställer välvilligt upp för massor av bilder. Vi har foton på Mulle i alla upptänkliga situationer och sysslor.

Hon har bara ett krav för att det ska bli någon fotografering och det är att hon ska vara ensam. Ingen annan katt får vara med på bilden. Skulle någon av de andra komma med på ett hörn avbryter hon genast fotograferingen och försvinner ner till sitt hemliga gömställe i källaren.

Den stjärnan tål ingen konkurrens!

Kvällsprocedur

Nisse blev helt plötsligt väldigt kvällstrött. Långa, nattliga strövtåg har ersatts med mysiga hemmakvällar, helst i mattes säng. Om hans nya vanor är ett resultat av ålder eller kyliga kvällar är svårt att säga, men jag uppskattar att slippa sitta uppe till sena natten och vänta på honom.

Nu infinner han sig hemma i god tid före kvällsmaten. Han äter sin portion lika prydligt som vanligt för att sedan ta sig en liten slummer i källaren.

Vid pass klockan nio tycker han så att det är dags att gå till nattvila och det får han gärna göra vad mig anbelangar. Hans tidiga kvällsvanor skulle inte orsaka mig några besvär, om det nu inte varit så att Nisse anser att när han går och lägger sig ska hans matte göra detsamma.

Jamande och gnällande söker han upp mig när det är dags. Det går inte att ta miste på vad han vill, varje gång jag passerar trappen springer han några steg upp. Med svansen i vädret stannar han, vänder sig om och ber på det mest hjärtskärande sätt att jag ska

följa med upp.

Jag tycker att nio är lite tidigt att gå till sängs, men Nisse vill inte lyssna på mina argument. Han anser att jag gott kan spara dammsugningen, disken och tvätten till morgonda-gen. Han springer runt benen på mig, stryker sig mot mig och försöker till och med att som den värsta vallhund fösa mig mot trappen. Vad jag än tar i tu med gör han sitt bästa för att hindra mig i mina förehavanden och tvinga mig till sängs.

När jag tröttnar på honom och ger efter för hans övertalning blir han lycklig. Med självsäkra steg springer han uppför trappen. Hoppas galant upp på sängen och sätter sig på yttersta kanten för att invänta matte, som ju ska borsta tänder och tvätta händer.

När jag kliver över tröskeln till sovrummet reser han på sig och sträcker sig mot mig samtidigt som han berättar för mig om sängens bekvämlighet.

– Titta så mjuk och fin kudden är och se på det varma luftiga täcket. Är det inte underbart, matte, att vi har en så härlig säng att sova i!

Han kryper runt under täcket, åmar sig på kudden och är egentligen urlöjlig, men hans matte tycker

förstås att han är jättego'.

Jag kryper ner i sängen och tar boken på sängbordet för att läsa en stund. Det gillar inte Nisse. Han dyker ner under boken, pressar den upp i luften och sticker fram sitt lilla runda ansikte. Så klappar han mig på kinden med en mjuk, sval tass och stryker sig runt mitt ansikte. Vad mysigt vi har, tycker han.

Jag får fulla munnen, ögonen och näsan med katthår och börjar nysa hejdlöst. Ögonen rinner i kapp med näsan och det är inte lönt att försöka läsa. Tårarna skvalar så att jag inte kan se bokstäverna. Jag lägger boken ifrån mig och då rullar Nisse ihop sig till ett spinnande nystan på min bröstorg och faller i en dvalliknande sömn. Hans uppgift är slutförd, och det var ett tröttande arbete!

Han sover så hårt att jag försiktigt kan flytta honom ner till sängens fotände. Med ett belåtet uttryck i ansiktet sträcker han ut sig längs mina ben.

Mattes kisse är lycklig!

Gänget i farten

Ibland överträffar defyras gäng mina vildaste fantasier. Det kan ha sina poänger, men när vi en kväll hade gäster och de fyra bestämde sig för att, helt på eget initiativ, visa att allt som matte skriver om oss är sant – så här tokiga är vi i verkligheten! – blev det nästan för mycket.

Våra gäster kom egentligen för att titta på vår hönsgård. De funderade på att skaffa några egna höns och skulle nu göra ett litet studiebesök hos våra fåglar.

I villervallan som uppstod när de anlände och jag fortfarande höll på med smörgåsarna i köket gjorde jag en riktig dundertabbe. Som matte till de fyra gäng får man bara inte vara så glömsk och vimsig. Jag gick med husse och gästerna ut! Och i brådskan att hinna visa upp allt innan mörkret kom lämnade jag tre skalade och ett oskalat ägg och tre hungriga katter på diskbänken.

Hunden tog jag med ut, som om hon skulle vara den enda tjuveri i det här huset!

När vi kom in satt alla tre katterna på skärbrädan och slickade sig om munnarna. Det oskalade ägget var kvar och nu vet jag att man kan få ett kokt ägg att räcka till åtta mackor.

Jag mumlade en massa osammanhängande ursäkter och försökte ansträngt skratta åt banditerna, samtidigt sorn jag bredde smör på de utlagda brödskivorna.

Och innan jag visste ordet av hoppade hunden upp och snodde åt sig en brödskiva, mitt bland oss alla. Snacka om att jag fick rosor på kinden, men inte spisrosor, inte! Mina gäster skrattade hjärtligt. Jag hade däremot lite svårt att delta i munterheten.

Efter många om och men lyckades jag till slut få smörgåsarna klara och kunde servera te. Vi pratade en hel del om höns och andra djur och det var lugnt en liten stund.

Då började det plötsligt smaska under matbordet. Hunden hade hittat ett gammalt och i månader ointressant tuggben, som honnu låg under bordet och högljutt mumsade i sig. Hon tuggade, svalde, idkade, slafsade och smaskade den nu hala och mjuka lilla biten.

Alla som hört hur ett ordentligt uppluggat tuggben låter mellan tänderna på en hund förstår hur jag kände mig. Alla andra kan försöka föreställa sig. Det låter precis sa hemskt som ni tror!

Till denna absolut aptitdödande ljudbakgrund skulle vi nu ge oss på de futtiga äggmackorna.

I lunden bestämde sig då för att svälja hela den hala biten. Med ett obeskrivligt ljud gled den ner i hennes mage.

Av allt tuggandel hade hunden nu blivit varm och törstig, och övergick från smaskandet till ett fullständigt öronbedö-vande flåsande. Det var så häftigt att bordet rörde sig upp och ner i samma takt som hennes andetag.

Till slut tvingades hon uppsöka köket och vattenskålen, men inte så lång stund att hon hann svälja allt vatten utan hon var snart tillbaka med vattnet rinnande från läpparna. I ett försök att be om ursäkt lade hon sitt våta huvud i knät på en av våra gäster.

När vatten och tuggben förenas i en hundmage uppstår gaser. Vilket hunden snart gjorde oss uppmärksamma på. Från hennes plats under bordet kom snart de för alla hundgare välbekanta pysljuden och snart

steg gaserna upp mot taket.

Då hade vi tack och lov redan ätit upp de magra äggsmörgåsarna.

Behöver jag tillägga att våra gäster lämnade oss ganska snart?